

தெனியான்

4

சுஷாபி

பிரதம உதவி ஆசிரியர்;

எம்.ஐ.எம்.றணப்

உதவி ஆசிரியர்கள்;

றகுமான்.ஏ ஐப்பார்

மி.அ.நாசர்

அமைப்பில்

எம்.ஐ.ஏ.ஐயார்

அறநிலா

எம்.ஏ.ஹசன்

மன்கபூர்

நீல-தேவராசன்

அக்கரைப்பற்று எம்.ஐ.றியால்

எ.கே.கலீலூர்ஹீம்

அஹசன் ஆரிப்

அட்டை அமைப்பு

எஸ்.ருத்ரா

அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்;

ஆசிரியர்:மருதார் பாரி

முனைப்பு

யொது நூலக வீதி

மருதமுனை

கல்முனை

இலங்கை.

கதைகளில் வரும் பெயர்கள் சம்பவங்கள் யாவும் கற்பனையே
படைப்புகளுக்கு ஆக்கியோரே பொறுப்பு.

முனைப்பு

4 தை 1990

முனைப்புக்கு வயது ஒன்று

முனைப்புக்கு வயது ஒன்று. நினைக்கும்போது பெருமையாகவும், பூரிப்பாகவும் இருக்கிறது. நான்கு இதழ்களையும் கொண்டுவந்த காலத்தை மீட்டிப்பார்க்கையில் உள்ளம் பூரித்தபடி போகிறது. எவ்வளவோ இடர்கள், பின்தள்ளல்கள், பிரச்சினைகள். சகலதையும் முகம்கொண்டு வெற்றி கண்டுவிட்டதில் திருப்தி. நாட்டின் பலபாகங்களிலுமிருந்து வரும் கடிதங்களும், முன்னய இதழ்களை அனுப்பிவையுங்கள் என்ற வேண்டுகோள்களும் உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

முனைப்பு தனக்கென ஒரு வரலாற்றைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளை இன்றைய அரசினால் சட்டமாக்கப்பட்டிருக்கும் எழுத்துச் சேராக்கத்தை ஏற்கனவே முனைப்பு நடைமுறைப்படுத்தி வருவது பெருமையாக இருக்கிறது.

இதுவரையும் முனைப்பின் வளர்ச்சிக்கும், அறிமுகத்துக்கும் உறுதுணையாக இருந்த பத்திரிகை விமர்சனங்களைச் செய்தவர்களுக்கும், அறிமுகங்களை எழுதியவர்களுக்கும், விளம்பரங்களை தாமாகவே செய்த இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும், தொலைக்காட்சியில் பகிரங்கப் படுத்திய நண்பருக்கும் ஆக்கங்களைத் தந்துதவிய எழுத்தாளர்களுக்கும், அடுத்த இதழை ஆர்வத்தோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வாசகர்களுக்கும் மிகுந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இன்னும் யார், யாருக்கெல்லாம் நன்றி கூற வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி உரித்தாகட்டும்.

சிறு பத்திரிகையில் சிறுகதை ஒன்றைப் பிரசுரித்து விடுவதால் மட்டும் பயில்நிலை எழுத்தாளர்களை உற்சாகப்படுத்திவிட முடியாது. ஆதலால் இவ்விதழில் சிறுகதைப் போட்டி அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. யாரும் கலந்துகொள்ளலாம். சிறுந்த கதைகளுக்கு பரிசு வழங்கப்படுவதன் தகுதியான கதைகள் அனைத்தும் பிரசுரிக்கப்படும். தொகுப்பாக வெளியீடும் செய்யப்படும்.

முனைப்பில் வெளிவரும் ஆக்கங்களை நுணுகிப் பார்க்கும் போது பிரச்சாரப் பாங்கான, அழகியல் தேர்ச்சிக்கு உட்படாதவைகள் அனேகமாக இருப்பதை எம்மால் உணர முடிகிறது. ஒரு கலாச்சாரச் சூழலில் அதன் போக்கு வெட்டுமுகம் செய்யப்படுவதான அவசியம் உணரப்படுகிற அதே வேளை இலக்கியப் பெறுமானத்தையும் உணர வேண்டியே உள்ளது. இனிவரும் காலம் இதற்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டதாக இருக்கும். இந்த வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களை, பன்முகங்களை உணரச் செய்யும் ஊடகமாக இலக்கியம் இருக்க வேண்டும் என்பதில் முனைப்பு விழிப்பாக இருக்கும்.

இன்னும் இரு தினங்களில் சிங்களத் தமிழ்ப் புத் தாண்டு. அதற்கான வரவேற்புகளை கிராமத்துக்குள் காணக்கூடியதாக இருந்தன. வசந்தத் தெளிப்புகள் வானம் முழுவதிலும் நவீனமயமான சித்திரங்களைத் தீட்டியிருந்தன; ரம்யமானபொழுது.

வீடுகள் தோறும் மா இடிக்கும் ஒலிகளும் பல காரங்கள் பொரிக்கும் எண்ணெய் மணமுமாக நிரம்பி யிருந்தன. சில இடங்களில் பையன்கள் கூடி காசக்காக 'ஜில்போள' 'கெட்ட' எனும் விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவ் விளையாட்டுக்களை குறிப் பாக இது போன்ற கிராமங்களில் காணலாம். பார்க்க சுவாரஸ்யமாக இருக்கும்.

'பாம்புகள்'

“ஆ...மாணீ”

பாலத்தின் பக்கமாக சென்று கொண்டிருந்த சந்திரே வாசல் கேற்றோரமாக நின்றுகொண்டிருந்த மாணிக்கத்தைப் பார்த்தவாறு கூறினான். மாணிக் கம் இலேசாக சிரித்து விட்டு பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டான். எல்லோரது முகங்களிலும் சந்தேகமும் அச்சமும் இன்று மிக அதிகமாகவே குடி கொண்டிருந் தன.

சிங்களத்தில்

நீரங்க விக்ரம சிங்ஹ

பெட்டி மீன்களை விற்று விட்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த சின்னவன், நன்றாக கள்ளைக் குடித்து விட்டு கத்துவது கேட்டது.....

'ஐய்யா..... நாம எல்லாரும் ஒரே மனுசனுங்க ஐய்யா.....'

தமிழில்

இப்பனு அஸுமத்

தவறணையிலிருந்து வெளியில் வந்த பொன்னு அவனை சைக்கிளில் ஏற்றி விட்டு 'போடாபோ' என்று கூறுவது கேட்கிறது.

மாலை; இந்த நேரங்களில் டவுணிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும் செய்திகள் நல்லவைகளாக இல்லை. பஸ் போக்கு வரத்து தடைப்பட்டிருந்தது. யாருமே நினைத்திருக்கவில்லை. இரவு ஏழு மணிக்குப் பின்னர் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலுக்கு வரும் என.

கித்துள் உத்துவ கிராமத்துவாசிகள் இருவர் விறகு வெட்டி வருவதற்காக காட்டுக்குப் போனார்களாம். இருவரும் சிங்களவர்கள். இவர்களை கொலை செய்து நெருப்பில் பொசுக்கி, வண்டியில் கட்டி திருப்பி கிராமத் துக்கே அனுப்பப்பட்டதாக செய்திகள் அடிபட்டன

ஆறுமணி செய்தியில் வன்செயல்கள் பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனாலும் வதந்திகளுக்கு ஏது தடை? செய்திகளை அரசு மறைக்கிறது என மக்கள் பேசிக்கொண்டனர். சிறிமாபுர பக்கமாக போய்வரும் எல்லா தமிழ் மக்களையும் கொலை செய்து குவிக்கிறார்கள் என்ற செய்தியும் எமக்கு எட்டியது. சிறிய சிங்களக் குழந்தையொன்றை தரையில் அடித்து கொன்றதாகவும் ஒரு செய்தி அடிபட்டது.

“இந்த முறை விசயம் லேசில் நிக்காது... கண்டபடி கொல்றாங்க”

பாதையில் சென்றுகொண்டிருந்த இரு சிங்களவர்களில் ஒருவன் கூறினான்.

“தமிழர்கள் பேசாமல் இருக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள்... வண்டியில் இருவரைக்கொன்று இன்னும் வீடுகளையும் கொழுத்தி...”

வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்த மற்றவன் கூறினான்.

“இருந்தாலும் கடவுளே என்று எமக்கு ஒன்றும் நேராது...என நினைக்கிறேன்”

பாலத்தின் மேல் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு கடற்கரை அருமையாகத் தெரியும். வள்ளங்களை ஒவ்வொருவராக கரையோர மரங்களில் கட்டுவது தெரிந்தது. இரு கட்டுமரங்கள் மட்டுமே களப்பில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

ஆரம்பத்தில் ஓரிருவர் பாதையில் அங்குமிங்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தனர். போகப் போக அதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டது. இருந்திருந்தாற் போல் நாய்கள் ஒன்றிரண்டு பாதையின் குறுக்காக ஓடின.

கடும் இருட்டு; அந்தகாரம் குடிகொண்டிருந்த நேரம். ராணுவ வீரர்களின் சப்பாத்து அடி ஓசைகள் பிரதான வீதியின் பக்கமாகக் கேட்கத்தொடங்கின. மக்கள் ஓரிருவராக கதவிடுக்கினூடாக எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கினர்.

இரும்பு கவசங்களை அணிந்த ராணுவ

வீரர்கள் தத்தம் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளை தயார் நிலையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பது வீதி விளக்கு வெளிச்சத்தினால் தெரிந்தது. ஊர் குளிரினாலும், கனத்த மௌனத்தினாலும் நிரம்பியிருந்தது. இடையிடையே தூரத்தில் நாய்கள் குரைக்கும் சத்தமும் நாய்கூட்டத்திற்கு மத்தியில் அகப்பட்ட ஒரு பெட்டை நாயினால் ஏற்பட்ட சலசலப்பும் கேட்டன.

ஜன்னல் இடுக்குகளின் மூலம் ஒரு சில வீடுகளின் விளக்கு வெளிச்சங்களைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. இரவு; நித்திரையும் நித்திரையற்றதுமாக கழிந்து கொண்டிருந்தது.

“கொலை செய்யிறாங்கோ.....கடவுளே கொலை, கொலை”

கடற்கரைப் பாதைப் பக்கமாக இருந்து திடீரென ஒலித்தது. மூடப்பட்டிருந்த வீடுகளின் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. நாகலிங்கத்தின் வீட்டுப் பக்கத்தில் இருந்து ஒரு பெண்ணும் ஒரு குழந்தையும் கதறினர். சிறு கொழுந்தாகப் பற்றிய தீ விசாலமாக எரியத் தொடங்கியது. பெற்றோல் கலன்கள், கத்தி, வாள் போன்றவற்றை ஏந்தியவாறு சிலர் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர்.

“கொல்லுங்கள்!.....கொல்லுங்கள்!..... தமிழர்களை...”

ஆரம்பத்தில் ஒரு துப்பாக்கியின் மூலமாகக் கேட்ட சப்தம், பின்னர் பல துப்பாக்கிகளின் சப்தங்களுடன் ஒன்று சேர்ந்தது. பிள்ளைகள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோருமாக கூக்குரலிடத் தொடங்கினர். பத்துப் பன்னிரண்டுக்கும் மேலான வீடுகள் தீப்பற்றி எரிந்தன. இரவு வர்ணமாக ஜொலித்தது.

ராணுவத்தார் பகல் பொழுதாகியும் எரியும் வீடுகளை அணைத்துக் கொண்டிருந்தனர். நான்கு தமிழ் ஆண்கள், ஒரு தமிழ்ப் பெண், ஒரு சிங்கள ஆண் ஆகியோர்களது சடலங்களை பொலிசார் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிங்களப் பாடசாலையும், பிள்ளையார் கோவிலும் அகதிகளால் நிரம்பி வழிந்தன.

அதிர்ச்சியும் பயமும் கலந்து வீட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தவர்கள் ஓரிரு நாட்களில் வெளியே தலை காட்டத் தொடங்கினர்; மாணிக்கம் காணாமல் போயிருந்தான். இது பற்றி கஞ்சா பியசேன மிகவும் சோகமாகவே குறிப்பிட்டான்.

“அவன்...நல்ல மனிதன். இந்தியக்காரன் என்றாலும்..... தமிழர்களிலே நம்பர் வன் மனிதன்.”

இப்படி பல நாட்களாகவே பல இடங்களில் அவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

கித்துள் உத்துவயில் விறகு வெட்டச் சென்றிருந்த இரு சிங்களவர்களை. தேடுதல் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த ராணுவத்தினர் அழைத்து வந்து விட்டதாக செய்திகள் அடிபட்டன.

பற்றி முடிந்த சாம்பல் மேடுகளில் அங்கும் இங்குமாக அக்னி விவாசங்கள் தெரிந்தன. ●

ஆத்துமேடும் ஆலங்கேணியும்

மருதாரே முஹம்மது தமீம்

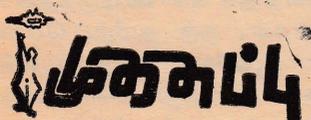
வெள்ளியிலும் பள்ளி
தொடர்ந்து நடக்கும்!
சனி தொடக்கம்
ஈரொரு நாட்களுக்கு
விடுமுறை,
பாண்டிருப்பிலிருந்து
விமலன் வருவான்,
நீலாவணையிலிருந்து
திலகன் வருவான்,
நானும்,
அமளி துமளியோடு
வில்லும் கல்லுமாய்
விழித்துக் கொள்வேன்.
இனி-
ஆறு கண்களும்
அன்வரைத் தேடும்,
கிழக்கு நரைக்க
எட்டுக்கால்கள்
மக்காமடியால்
எட்டி நடக்கும்!

ஆலங்கேணியும்
ஆத்துமேடும்- எங்கள்
வரவை அறிந்தால்
வாழ்த்துப் படிக்கும்
கொட்டப்பாக்கனும்
சிட்டுக் குருவியும்
வஞ்சித்துத் தள்ளும்
கிழக்குச் சூரியன்
உச்சிக்கு வந்தால்
குருவிக் கூடுகள்
நிலத்திலே உறையும்.

காடும் மேடும்
அமர்க்களப் படுகையில்
கூக்குரல் மட்டுமா?
தூசணைகூட
அமுதமாய் இனிக்கும்
உச்சிச் சூரியன்
குனிந்து கொண்டால்
ஆலை நிழலில்
வீரப் பிரதாபங்கள்
அனைத்தும் முடியும்.

அன்வர் எழுவான்,
திலகன் முடிப்பான்,
நானும் விமலும்
கைகளைக் கோர்ப்போம்
பாலம் வரையிலும்
பாடிச் செல்வோம்
ஆறுமணிக்கு
ஒருவர் முகத்தை
ஒருவர் பார்ப்போம்
சோகம்
பார்வையை மறைத்து
நீராய் உதிரும்.

திலகன் வடக்கால்
இறங்கி நடப்பான்
விமலன் தெற்கால்
சோர்ந்தே போவான்.
அன்வரும் நானும்,
பிரிவின் துயரால்
விக்கித்து நிற்போம்
காரிருள் வந்து
வீட்டிற்கு விரட்டும்
நாளைய திட்டங்கள்
மனதினில் உதிக்க
கால்கள் நடக்கும்.
எங்கள்
கால்கள் நடக்கும்.

கலை இலக்கிய அமைப்பு

அமைப்பில் இணைந்து செயல்பட விரும்புவோர் தயவுசெய்து வயது, பிரதேச வேறுபாடின்றி எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

ஸ்வீடன் திரைப்பட நெறியாளர்

இங்மார் பேர்க்மன்

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

இலங்கையிலே பல ஆண்டுகளின் பின்னர் உலகப் புகழ் பெற்ற இங்மார் பேர்க்மனின் திரைப் படங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது. ஒக்டோபர் மாதம் 15 ஆந் திகதி தொடக்கம் 22 ஆந் திகதி வரை கொழும்பு எல்பின்ஸ்டன் தியேட்டரில் இப்பட விழா இடம் பெற்றது.

The seventh seal,
Summer with monica,
Smiler of a summer night,
Winter night,
Through a glass darkly,
Silence,
Fanny and alexander

- ஆகிய படங்களை

பத்திரிகையாளர்களுக்கான பிரத்தியேகக் காட்சியில் பார்த்தேன். கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட படத்தைத் தவிர ஏனையவை கறுப்பு/வெள்ளைப் படங்கள்.

ஸ்வீடன் தேசத்தைச் சேர்ந்த இங்மார் பேர்க்மனுக்கு 71 வயது. இவர் இயக்கிய படங்களின் எண்ணிக்கை 55 க்கும் அதிகம். 'ப் ஆனியும் அலெக்ஸாண்டரும்' என்ற படம் அவர் கடைசியாக நெறிப்படுத்திய படம். இங்மார் பேர்க்மன் பல தடவை திருமணஞ் செய்தவர். இவருடைய முன்னை நாள் மனைவிகளில் ஒருவர் பிரபல தலை சிறந்த நடிகைகளில் ஒருவரான இங்ரிட் பேர்க்மன்.

இங்மார் பேர்க்மனின் படங்களைப் பார்த்து வானளாவப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள்- உலகப்புகழ் பெற்ற திரைப்பட நெறியாளர்கள் அக்கிரா குருஸோவா (ஜப்பான்) சத்தியஜித் ராய் (இந்தியா) அந்தரேய் வைய்தா (போலந்து) பெடரீக்கோ பெலினீ (இத்தாலி) அட்டன் பரோ (பிரிட்டின்) ஜேஷோன்-லூக்-கொடார்ட் (பிரான்ஸ்)

பிரான்ஸ்வா ட்ருபோ (பிரான்ஸ்) இன்னும் பலர். இதில் இருந்தே பேர்க்மன் ஒரு-மேதையெனத் தெரியவரும்,

ஸ்வீடன் நாட்டுக் கலாசாரப் பின்னணி, லூதர் சமயத்தின் செல்வாக்கு, சீதளப் பருவ காலம், ஓகஸ்ட் ஸ்ரிண்ட்பேர்க் என்ற உலகப் புகழ் பெற்ற நாடக ஆசிரியனின் படைப்புகளில் பேர்க்மனின் ஈடுபாடு-ஆகியவற்றை நாம் ஓரளவு அறிந்து கொண்டால், புரிந்து கொண்டால் இங்மார் பேர்க்மனின் படங்களைப் புரிந்து கொள்வதில் நமக்குக் கஷ்டமிருக்காது. அவருடைய படங்கள் மிக மிக அமைதியாக, ஆர்ப்பாட்டங்களின்றி, அணுவணுவாக உணர்வலைகளை எம்முள் எழுப்பக் கூடியவை.

மனித உறவுகளை, குறிப்பாக ஆண்-பெண் உறவுகளை உளவியல் ரீதியாக எமக்குச் சித்தி ரிப்பதுடன், மானுஷ்ய-அமானுஷ்ய சக்திகளின் தாக்கம் இந்த உறவுகளை எவ்வாறு பாதிக்கின்றது என்பதையும் இங்மார் பேர்க்மன் படங்களில் நாம் காணலாம்.

இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவுகளை விமர்சன ரீதியாகக் காட்டவும் இங்மார் பேர்க்மன் முனைகிறார் எனலாம். தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களைக் கதையின் ஊடாக அவர் தெரிவிப்பதனாலோ என்னவோ இங்மார் பேர்க்மனை-Prophet of the cinema-சினிமாவிலே வருங்கால முரைப்பவன்/தீர்க்கதரிசி என்று வருணிக்கிறார்கள்.

படம் பார்ப்பவர் முதிர்ச்சி அனுபவம் பெற்றிருந்தாலுங் கூட இவருடைய படங்களைப் பார்க்கும் பொழுது ஒரு சுற்றுக் கூடிய அனுபவத்தையும், அறிவையும் பெறுகிறார் எனலாம். இந்த உண்மையை வலியுறுத்துவது போல், பழுத்த அனுபவசாலி நெறியாளர்கள் பேர்க்மன் தொடர்பாக வெளியிட்ட மதிப்பீடுகள் அமைகின்றன.

இங்மார் பேர்க்மனின் படங்களில் உரையாடல்கள் மிக மிகக் குறைவு. செயல்கள் மூலமும், பிரமாதமான நடிப்பின் மூலமும், மிக மிக நுட்பமான நெறியாள்கை மூலமும் இங்மார் பேர்க்மன் காட்டும் உலகம் விசித்திரம், புதுமை அழகு, ஆழம் கொண்டது.

சமூகப் பிரச்சினைகளை சமூகவியல் ரீதியாகக் காட்ட பேர்க்மன் முனைவதில்லை. அவருடைய படங்கள் மனிதனின் நித்திய பிரச்சினைகளை - மனம், உடல், உயிர் சம்மந்தப் பட்ட பிரச்சினைகளைத் தொட்டுக் காட்டுவனவாக அமைகின்றன.

இங்மார் பேர்க்மனின் பல படங்களில் நடித்திருக்கும் ஹரியட் அண்டர்சன் ஓர் அற்புதமான நடிகை. வெவ் வேறு பாத்திரங்களை முரண்பாடான குண நலப் பாத்திரங்களை வெவ் வேறு பாங்கில் அவர் நடித்துக் காட்டுவது அபாரம். இதே போல லிவ் உல்மான், பிபி அண்டர்சன், குன்னார் ஜோன்ஸ்ராண்ட், ஜோசப்சன் போன்றவர்களின் நடிப்பு அளவு கடந்த அனுபவ வீச்சுக்களைத் தருவன.

இந்தக் கலைஞர்கள் எல்லாம் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டுக் கோலங்களின் நேரடி வாரிசுகள் ஆவர். அதனால் அவர்கள் வெறுமனே அவைக் காற்றுபவர்கள்-Per formers-அல்லர். அவர்கள் கலைஞர்கள்.

இந்தத் திரைப் படங்கள் ஒவ்வொன்றின் கதையையும் சுருக்கித் தர முடியும். ஆனால் அது இங்மார் பேர்க்மனின் கலையை நாம் அறிந்து கொள்ள உதவாது. அவருடைய கலை அவருடைய படங்கள் மூலம்-எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது என்றறிய அவருடைய படங்களைத் தான் நாம் பார்க்க வேண்டும். சொல்லித் தருவதில்லை கலை. அனுபவமே கலை.

திரைப் படங்களைத் தேர்ந்து பார்க்க விரும்பும் வாசகர்கள் இந்த இங்மார் பேர்க்மன் திரைப்பட விழாவிலே இடம் பெற்ற படங்களைப் பார்த்துக் கலா அனுபவத்தைப் பெற்றிருப்பார்கள் என நாம் நம்புகிறோம். துரதிர்ஷ்ட வசமாக உலகக் கலை இலக்கியங்களை கொழும்பு போன்ற பெரிய நகரங்களில்

உள்ளவர்கள் தான் அதிகம் தரிசிக்கிறார்கள் வெளியூர் கிராமிய மக்களுக்காக - அவர்கள் கலை ரசனை மேம்பாட்டுக்காக இக்கலைகள் யாவும் அங்கும் செல்ல வேண்டும் அல்லவா?

≡ ≡

ஈசல் பூச்சி

தைபா.....

அந்த அடிவானத்துக்கப்பால்
அதற்கும் அப்பால்
ஆதமின் தர்பாறுக்கு
போகப் போகிறேன்.
ஏவாளிடம் ஒரு முறையீடு செய்ய.

தைபா.....

அந்த மேகக் கூட்டங்களைக் கடந்து
அதற்கும் அப்பால்
கிரகங்களைக் கடந்து
அமரர்களைச் சந்திக்கப் போகிறேன்.
அவர்களிடம் ஓர்
ஆலோசனை கேட்க.

தைபா.....

அந்தக் காளிதாசனோடு
கண்ணதாசனையும் கூட்டி வந்து
காவியக் கஜானாவையும்
திறக்கப் போகின்றேன்.
அங்கு சில கவிதைகளை
தணிக்கை செய்ய.

தைபா.....

இவையெல்லாம் ஏன் தெரியுமா
உன்னைக் கைப்பிடித்த காரணத்தால்
நான் படும் வேதனைக்கு
ஒரு ஆறுதல் வேண்டியே.

= அக்கரைப்பற்று-எம்.ஐ.நியால்

பழைய நண்பர்கள்

ஜனவரி மாதத்தில் ஒரு நாள். கூடுகளில் குடியிருந்த பறவைகளுக்கும், வளைகளில் பதுங்கியிருந்த எலிகளுக்கும் கூட உணவுப் பொருள் கிடைக்காத அளவுக்கு பாரிஸ் நகரம் பஞ்சத்தின் பிடியில் சிக்குண்டிருந்தது.

மாரிகாட் மிகுந்த பசியுடன் நிஜார் பைகளில் கைகளை நுளைத்தபடி நகர வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் கடிகாரத்தொழில் செய்பவன். வதந்திகளைக் கிளப்புபவன். அவன் திடீரென்று ஒருவனைக் கண்டு நின்றான். அவனும் இவனை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டான். அவனுடைய பெயர் செளவாஜ் மாரிகாட்டுக்கு மீன்பிடி நண்பன்.

போருக்கு முன்பு ஞாயிறு தோறும் மாரிகாட் உதயத்திற்கு முன்பே கையில் தூண்டில், மீன்களுக்கான இரையுடன் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விடுவான். படகைப் பிடித்து காலோம்பஸ்க்குச் சென்று அங்கிருந்து மாறண்டி தீவுக்கு நடந்து செல்வான். அந்த இடத்தை அடைந்ததும் மீன் பிடிக்கத் தூண்டில்லைப் போட்டால் இரவு வரும் வரை மீன் பிடிப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருப்பான்.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையிலும் செளவாஜைச் சந்திப்பான். அவனும் மீன் வேட்டையில் அதிக ஆர்வமுள்ளவன். இருவரும் அருகருகே உட்கார்ந்து மீன் பிடிக்கத் தூண்டில் போடுவார்கள். நாளின் பாதிப் பொழுது இருவரும் கால்களைத் தண்ணீரில் தொங்கப் போட்டு ஆட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கத் தொடங்கினார்கள். இருவருக்கும் ஒரே விதமான விருப்பமும் ஒரே மாதிரியான எண்ணமும் இருந்தது.

ஒரு வசந்த காலத்துக் காலை. சுமார் பத்துமணி. சூரியன் அதிகமாக வெப்பத்தை உமிழத் தொடங்கியிருந்தான். அமைதியான நதியில் சிறிதே இருந்த குளிர்ச்சி மறையத் தொடங்கிற்று. இனிய வசந்தத்தின் வெயில்

அவர்கள் முதுகில் படிந்திருந்தது. மீன் பிடிக்கும் ஆர்வ முள்ளவர்கள் இனிமையான பொழுதாக அதை நினைப்பார்கள். மாரிகாட்தன் நண்பனிடம்; “இது இனிமையான கால நிலை இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

செளவாஜ் “ஆமாம்” என்பான்.

ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவும் மரியாதை செய்யவும் இவ்வளவு பேசினால் போதும். மீண்டும் ஓர் இலையுதிர் காலம். மாலை நெருங்கும் வேளை. சூரியன் மலை வாயிலில் விழுவதற்கு அடையாளமாக மேகம் சிவந்தது. தண்ணீரில் அதன் பிரதிபலிப்பு சிவந்து காணப்பட்டது. நதி முழுவதும் இரத்தச் சிவப்பாகவும் மாறியது. மரங்களுக்கு நடுவே உட்கார்ந்திருந்த நண்பர்கள் குளிர்காலம் வரப்போவதன் அடையாளமாகக் குளிரை உணர்ந்தார்கள். செளவாஜ் நண்பன் மாரிகாட்டைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து கொள்வான்! “எவ்வளவு இனிமையான மாலை வேளை!” என்பான்.

மாரிகாட்டும் இதை உணர்ந்திருந்தான். அவனும் இதையே திருப்பிச் சொல்வான்.

அன்று வானம் உண்மையிலே மேகங்களே இல்லாமல் நீலமாக இருந்தது.

இருவரும் சேர்ந்து நடந்தார்கள். கடந்த காலத்தை நினைத்து வருந்தினார்கள். மாரிகாட் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

“நான் மீன் பிடித்த காலத்தை மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். அவை மகிழ்ச்சிகரமான நாள்!” - மாரிகாட்.

அந்த நாள் மீண்டும் திரும்பி வருமா? - செளவாஜ்.

இவ்வாறு உரையாடியவாறே இருவரும் சிறிய ஓட்டலுக்குள் சென்றார்கள். இருவரும் சிறிது மதுவைப் பருகினார்கள். பிறகு நடைபாதையில் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மாரிகாட் திடீரென்று நின்று “இன்னும் தோட்டத்துக்கு வந்தார்கள் அப்போது மணி சிறிது மது பருகினால் என்ன?” என்றான். பதினொன்று.

“பருசலாம், ஒன்றுமில்லை” பதிலளித்தான் சௌவாஜ்.

இருவரும் மதுக்கடை ஒன்றினுள் சென்றார்கள், மது அருந்தினார்கள். வெறும் வயிற்றில் மது அருந்தியவர்கள் போல போதை ஏறித் தள்ளாடினார்கள். குளிர்ந்த காற்று அவர்கள் முகத்தில் வீசியது.

சௌவாஜ் இலையுதிர் கால பருவ நிலையைப் பாராட்டினான். “இப்போது நாம் இருவரும் அங்கே போனால் நன்றாக இருக்கும்” என்றதும்,

பதினுக்கு “எங்கே?” என்று கேட்டான் மாரிகாட்.

“மீன் பிடிக்கத்தான்!”

“எங்கே மீன் பிடிக்கப் போவது?”

“என்.....? வழக்கமான தீவுக்குத்தான். பிரஞ்சு நாட்டின் எல்லை காலோம்பஸிலிருந்து அதிக தூரம் இல்லை. எனக்கு கர்னல் டுபோவினைத் தெரியும். அவர் நம்மைச் செல்ல அனுமதிப்பார்” என்றான் சௌவாஜ்.

மாரிகாட் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதித்தான். “இப்படியே போகலாம்” என்று சொன்னான். இருவரும் தங்கள் மீன் பிடிதாண்டில் முதலிய சாதனங்களை எடுத்து வரப் பிரிந்தனர்.

ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு இருவரும் சேர்ந்து நடந்தார்கள். கர்னல் தங்கியுள்ள மாளிகைக்குச் சென்றார்கள். அவர் புன்முறுவல் செய்து இருவரையும் போக அனுமதித்தார். இருவரும் மீண்டும் தங்கள் பயணத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

இருவரும் எல்லையை அடைந்தார்கள். காலோம்பஸ் மக்களரவமற்றிருந்தது. அதைக் கடந்து அவர்கள் ஒரு சிறிய திராட்சைத்

நதியைக் கடந்தபோது ஊரே சந்தடியற்று இருந்தது. மயான அமைதி நிலவியது. ஓரஜிமண்ட், கன்னாயில் ஆகியவை மேட்டுப் பாங்கான இடங்கள். பரந்த நிலப்பரப்பான அது நாண்டிரி வரை நீண்டிருந்தது. செர்ரி மரங்கள் நிறைந்திருந்தன.

சௌவாஜ் மேட்டுப் பிரதேசத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, மெல்லிய குரலில் “ஜெர்மானியர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள்” என்றான்.

திடீரென்று மக்களரவமற்ற இந்தப் பகுதி நண்பர்களின் முதுகுத் தண்டைச் சில்லிடச் செய்தது.

ஜெர்மானியப் படை அவர்களில் ஒருவரைக் கூட அவர்கள் பார்க்கவில்லை. பலமாதங்களாக ஜெர்மானியப் படை அங்கே இருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். பாரிஸ் நகரத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் கொள்ளையடித்து, மக்களைக் கொலை செய்தனர். ஊரையும் பயிரையும் தீயிட்டுப் பொசுக்கினார்கள். எப்படியும் நண்பர்களால் தங்கள் ஆவலை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. மூட நம்பிக்கை போன்ற ஒரு பயமும், அத்துடன் வெறுப்பும் நாட்டாசை பிடித்த எதிரியின் மீது ஏற்பட்டது.

மாரிகாட் பயத்துடன், “அவர்களில் யாராவது நம்மைப் பார்த்து விட்டால் என்ன செய்வது?” என்று கேட்டதற்கு,

சௌவாஜ் நகச்சுவை ததும்ப, “அவர்கள் உணவுக்குச் சமைக்க நாம் மீன் கொடுக்கலாம்!” என்று கூறினான்.

சந்தடியற்ற அந்தப் பகுதியில் மேலும் செல்ல பயந்தனர். கடைசியில் சௌவாஜ் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு “எச்சரிக்கையுடன் போகலாம்” என்று கூறவே இருவரும் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

திராட்சைத் தோட்டத்தின் வழியாக

கொடிகளின் மறைவில் நடந்தார்கள். சிறு சப்தத்தையும் உன்னிப்பாகக் கேட்டனர். நாலா திசைகளிலும் பார்வையைச் செலுத்தினர்.

அவர்கள் நடக்க வேண்டியது இன்னும் நீண்ட தூரம் இருந்தது. நதியை அடைந்தனர். உயரமான கரையை அடைந்ததும் தூண்டிலையும் மற்ற சாதனங்களையும் கீழே வைத்தனர்.

மாரிகாட் கீழே படுத்து, தரையில் காதை வைத்து அருகில் யாராவது நடக்கும் சப்தம் கேட்கிறதா என்று சோதித்தான். ஒரு சப்தமும் கேட்க வில்லை. அவர்கள் இருவரும் தனியே இருந்தார்கள். எனவே தைரியமாக இருவரும் மீன் பிடிக்கத் தொடங்கினர்.

முதலில் செளவாஜ் மீனைப் பிடித்தான். இரண்டாவதாக மாரிகாட் மீனைப் பிடித்தான். இருவரும் மாறி மாறி மீன்களைப் பிடித்துப் பையில் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மீன் உயிர்த் துடிப்புடன் இருப்பதற்காக அதைப் பையோடு தண்ணீரில் நனையும்படி வைத்திருந்தார்கள்.

சூரியன் அவர்கள் முதுகில் தாக்கியது மிக நன்றாக இருந்தது. அவர்கள் எந்த சப்தத்தையும் கேட்க வில்லை. எதையும் நினைக்கவும் இல்லை. அவர்களுக்கு மீன் பிடிப்பதைத் தவிர வேறு எந்தச் சிந்தனையும் அப்போது இல்லை.

திடீரென்று தரையிலிருந்து பலமான உறுமல் கேட்டது. தரை நடுங்கிற்று. பீரங்கி சுடும் இடி முழக்க ஒலி கேட்டது.

மாரிகாட் நதியின் அக்கரையைத் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். வெலேரியன் மலை தெரிந்தது. அதன் மீதிருந்து வெண்மையான புகை மண்டலம் கிளம்பிற்று.

அதைத் தொடர்ந்து மீண்டும் இடி முழக்கம், வெண்மையான புகை மண்டலம். கோட்டையிலிருந்து மற்றொரு பீரங்கிக் குண்டு வெடித்தது.

எதிர்த் தரப்பில் சிறிது இடை வெளிக்குப் பிறகு பீரங்கிக் குண்டு வெடித்தது. மென்மை

யான காற்றில் வெண்மையான புகை வானத்தை நோக்கி எழுந்தது. செளவாஜ் தோள்களைக் குலுக்கினான். "அதோ அவர்கள் மீண்டும் வந்து விட்டார்கள்."

மாரிகாட் உன்னிப்பாகப் பார்த்தான். சமாதானத்தை விரும்பும் அவனுக்குச் சற்று ஆத்திரம் வந்தது. அந்தப் பைத்தியக் காரர்கள் ஒருவர் மற்றவருடன் சண்டை போடுவதை வெறுத்தான். எவ்வளவு அறிவற்ற மனிதர்கள்! ஒருவன் மற்றவனைக் கொன்று குவிக்கிறானே!"

செளவாஜ் பதிலுக்குச் சொன்னான் "அவர்கள் விலங்குகளை விட மோசமானவர்கள்."

மாரிகாட் தூண்டிலில் இரையைச் செருகினான். "அரசியல் வாதிகள் இருக்கும் வரை இப்படித்தான் நடை பெறும்."

"குடியரசு, போர் என்று எப்போதும் அறிவிக்கவே அறிவிக்காது."

"மன்னர்கள் வெளி நாடுகளில் போர் செய்வார்கள். குடியரசு உள் நாட்டிலேயே போர் செய்யும். அவ்வளவுதான் வேறுபாடு!"

இருவரும் வெகு விரைவில் நட்பு முறையில் விவாதிக்கத் தொடங்கினர். சமாதானத்தை விரும்பும் மக்களின் நோக்கத்துடன் அரசியல் விவகாரங்களை அலசினார்கள். அரசியலை விட்டு ஒருவரும் விலகியிருக்க முடியாது என்பதை இருவரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

வெலேரியன் மலைப் பகுதியில் பீரங்கிக் குண்டு வெடித்துக் கொண்டே இருந்தது. பிரஞ்சுக்காரர்களின் வீடுகள் தகர்க்கப்பட்டு வந்தன. அதிகாரிகள் மடிந்தனர். பல கனவுகள், எதிர் கால வாழ்க்கை, நம்பிக்கை ஆகியவை அழிக்கப்பட்டன. ஆற்ற முடியாத காயம் ஏற்படுத்தினர், பெண்கள், தாய்மார்கள் ஆகியோர் தங்கள் கணவன், மகன், தந்தை ஆகியோரை வெகு தூரத்திலுள்ள நாட்டிற்கு அனுப்பி விட்டு மனம் புழுங்கினர்.

வாழ்க்கையே இப்படி இருக்கிறது என்றான் சௌவாஜ்.

“இதை மரணம் என்றே அழைக்கலாம்” என்றான் மாரிகாட்.

திடீரென்று அவர்களைப் பயம் கவ்விக் கொண்டது. பின்னால் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. சுற்றிலும் பார்த்த போது நால்வர் வேலைக் காரர்களைப் போல் உடை அணிந்து துப்பாக்கியை மறைத்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டார்கள். இருவரும் தூண்டிலைக் கீழே போட்டார்கள். அது தண்ணீரில் விழுந்து மிதந்தது.

சில வினாடிகளில் அவர்கள் பிடிபட்டார்கள். படகில் ஏற்றினார்கள். தீவைக் கடந்து சென்றது படகு.

காலி வீடு என்று நினைத்திருந்த இடத்தில் சிப்பாய்கள் தென்பட்டார்கள். பூதம் போன்ற ஒருவன் நாற்காலியில் உட்காந்திருந்தான். அவன் சுத்தமான பிரஞ்சு மொழியில் “நல்லது கனவார்களே! மீன் பிடித்து வந்தீர்களா?” என்று கேட்டான்.

சிப்பாய்கள் அவர்களுடைய பையை ஆதாரத்திற்குக் காட்டினார்கள். பை நிறைய மீன்கள் உயிர்த் துடிப்புடன் இருந்தன.

ஜெர்மானியன் புன்முறுவல் செய்தான்.

“ஆகா...நீங்கள் சோம்பேறியாக இருந்து விடவில்லை. ஏராளமாக மீன் பிடித்திருக்கிறீர்கள். அதைப்பற்றி நான் பேசப் போவதில்லை. கவனமாகக் கேளுங்கள். பயப்படாதீர்கள்.... என்னைப் பொறுத்தவரை நீங்கள் இருவரும் உளவாளிகள். உங்களைப் பிடித்து விட்டோம். சுட்டுக் கொன்று விடலாம்...உங்கள் உண்மையான வேலையை...மீன் பிடிப்பவர்கள் போல மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.....அதாவது உளவு பார்க்க வரவில்லை.....மீன் பிடிக்க வந்தோம் என்று நடிக்கிறீர்கள். எங்கள் கையில் சிக்கி விட்டீர்கள். இது பகா மோசம் ஆனால் இது போர்த் தந்திரம். என்றெண்ணுகிறேன்.... நீங்கள் முன்னணி தளத்திற்கு ரெ

வேண்டுமானால் திரும்பிச் செல்ல அடையாளக் குறிப்புச் சொற்கள் இருக்க வேண்டும். அந்த சொல்லைச் சொன்னால் உங்களை உயிருடன் போக விடுகிறேன்.”

நண்பர்கள் இருவரும் அருகருகே நின்றார்கள். அவர்கள் முகங்கள் வெளிறின. கைகள் நடுங்கின. வாய்திறந்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அதிகாரி மேலும் சொன்னான். “ஒருவருமே நேர்மையானவர் இல்லை. எதுவும் நடவாதது போல் நீங்கள் திரும்பிச் செல்வதால் ஒரு தீங்கும் நேராது. இரகசியம் உங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். நீங்கள் சொல்ல மறுத்தால் மரணம். அதுவும் உடனே மரணம் தான். நீங்கள் எதை விரும்புகிறீர்கள் என்பதை முடிவு செய்யுங்கள்.”

அவர்கள் ஒரு சொல்லும் சொல்லாது அசைவற்று நின்றிருந்தார்கள்.

ஜெர்மானியன் எதிரேயிருக்கும் நதியைக் காட்டி, சொல்லிக் கொண்டே போனான். “உங்களுக்கு மனைவி மக்கள் இருப்பார்கள். நன்றாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஐந்தே நிமிடத்தில் நதியின் அடிப்பாகத்திற்குப் போய் விடுவீர்கள்.”

வெலேரியன் மலைப் பகுதியில் பீரங்கி சுட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இருவரும் மௌனமாக நின்றிருந்தார்கள்.

ஜெர்மானியன் தன் மொழியில் கட்டளை பிறப்பித்தான். நாற்காலியை விட்டு எழுந்தான். கைதிகளுக்கு அருகில் வராமல் சிறிது விலகி நின்றான். பன்னிரண்டு சிப்பாய்கள் கைதிகளுக்கு இருபது அடி தூரத்தில் துப்பாக்கிகளுடன் நின்றார்கள்.

ஜெர்மானிய அதிகாரி சொன்னான். “உங்களுக்கு ஒரே ஒரு நிமிசம் அவகாசம் தருகிறேன். அதற்குமேல் ஒரு வினாடியும் தர மாட்டேன்.”

திடீரென்று கைதிகள் அருகில் வந்தான். மாரிகாட்டின் கையைப் பற்றித் தனியாக

அழைத்துச் சென்றான். மெல்லிய குரலில் “சொல்லிவிடு. உன் நண்பனுக்குத் தெரிய வேண்டாம். உன்னைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது.”

மாரிகாட் மௌனமாக இருந்தான். பிறகு ஜெர்மானிய அதிகாரி அவனை விட்டுவிட்டு சௌவாஜைத் தனியே அழைத்துச் சென்று கேட்டான். அவனும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

இருவரையும் அருகருகே நிறுத்தினார்கள். அதிகாரி கட்டளையிட்டான். சிப்பாய்கள் துப்பாக்கியைத் தூக்கிப் பிடித்தார்கள்.

மாரிகாட்டின் பார்வை திடீரென மீள் நிறைந்த பையின்மீது சென்றது. அது புற்றரையில் கேட்பாரற்றுக் கிடந்தது.

பை நிறைய மீன்கள், இன்னமும் உயிர்த்துடிப்புடன் துள்ளிக் கொண்டிருந்தன. சூரிய ஒளியில் அவை மின்னின. அவனுக்கு மயக்கமே வந்தது. அவன் எவ்வளவு முயன்றும் கண்களில் நீர் பெருகுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

அவன் அருகில் நின்றிருந்த நண்பனை நோக்கி “வந்தனம் சௌவாஜ்” என்றான்.

“வந்தனம் மாரிகாட்” என்றான் அவன் பதிலுக்கு.

அதிகாரி அதிகாரக் குரலில் “சுடுங்கள்” என்று கத்தினான்.

பன்னிரண்டு குண்டுகள் வெளிப்பட்டன.

சௌவாஜ் குப்புற விழுந்தான். மாரிகாட் சிறிது உயரம். அவன் குண்டடி பட்டு நண்பனின் உடல்மீது சாய்ந்தான். முகம் வானத்தை நோக்கியது. இருவருடைய உடல்களிலும் இருந்து ரத்தம் குபுகுபு வென்று வெளிப்பட்டது. தரையை நனைத்தது.

பிரஞ்சு இலக்கியத்தின் சிறு கதை மன்னன் என அழைக்கப் படுபவர்தான் மாபசான் இவரது கதைகளில் ரத்தமும் சதையும் கொண்ட மானிடர்களைச் சந்திக்கலாம். கூடவே மேலைக் கலாச்சாரத்தின் வெட்டு முகத்தையும் தரிசிக்கலாம். பழைய நண்பர்கள் கதையை வாசிக்கும் போது எமது இக்காலச் சூழ்நிலை ஞாபகத்தில் விரிகிறது.

அதிகாரி மற்றொரு கட்டளை பிறப்பித்தான். அவனது ஆட்கள் மீண்டும் வந்தார்கள். அவர்களிடம் கயிறு, கல் ஆகியவை இருந்தன. இறந்த இருவரின் சடலங்களில் கற்களை வைத்துக் கட்டினார்கள். நதிக்குரைக்குத் தூக்கிச் சென்றார்கள்.

வெலேரியன் மலைப்பகுதியில் தொடர்ந்து பீரங்கி சுட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இப்போது மலை மீதிருந்து ஏராளமாகப் புகை கிளம்பிற்று.

இரண்டு சிப்பாய்கள் மாரிகாட்டின் தலையையும் கால்களையும் பற்றித் தூக்கினார்கள். வேறு இரண்டு சிப்பாய்கள் சௌவாஜின் தலையையும் கால்களையும் பற்றித் தூக்கினார்கள். நதிக்கு அருகில் சென்று வேகமாக ஆட்டி வீசி எறிந்தார்கள். கற்கள் கட்டப்பட்டிருந்ததால் சடலங்கள் உடனே தண்ணீரில் அமிழ்ந்து மறைந்தன.

அப்போது தண்ணீர் நாலா பக்கமும் சிதறியது. பெரிய அலையும் தோன்றி கரையில் வந்து மோதியது. மறுகணமே அமைதியாகி விட்டது.

அதிகாரி உணர்ச்சி வசமாகி “இனி அவர்களை மீன்கள் கவனித்துக் கொள்ளும்” என்றான். திடீரென்று அவன் பார்வையில் மீள் நிறைந்த பை தென்பட்டு விட்டது. அதைக் கையில் எடுத்துக் கெட்டிண்டான். புன் முறுவல் செய்தான். பணியாளை அழைத்தான்.

வெள்ளை உடை அணிந்த சிப்பாய் ஒருவன் ஓடி வந்தான். இறந்த இருவரும் பிடித்த மீள் நிறைந்த பையை அவனிடம் கொடுத்தான் அதிகாரி. “இன்னும் உயிரோடு இருக்கின்ற இவற்றை உடனே பக்குவமாக வறுத்து விடு. நல்ல ருசியாக இருக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் புகை பிடிக்கத் தொடங்கினான் அந்த அதிகாரி.

புரியா அறிவு

எஸ்.கருணாகரன்

நிழல் விரித்த
முற்றத்து மாவின் கீழ்
ஓர் மதிய நாளில்
சாய்வு நாற்காலியில் இருந்தபடி
இதயத்தைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்தேன்
என்னுடைய நினைவுகளுக்கும்
உலகம் பழித்த குற்றத்திற்கும்
ஓர் காட்சி மனதுள் உண்டென்று
அறிந்தேன்.

மனம் எங்கு உளது?
என் சிந்தனை
கண் மூடிய நியாயங்களைத்
தீர்மானிக்கும் திறன்,
காதலியின் நினைவுகளைப்
பரப்பிவைக்கும் சுவர்,
தாயின் வெள்ளை உதிரம்
புசித்த நன்றியறிதல்,
இவை மனதிலிருந் தெனில்,
மனம் எங்கு உளது?

இதயத்தில் இருந்தா
அன்றி
மூளைக் கூர்ப்பிலா?

மனம் எங்கு உளது?
அதன் உருவென்ன?

நம் நினைவுகள்
இதயத்தில் இருந்தெனில்
தீர்ப்பின் சாட்சி மனதுள் எனில்
மூளையின் இயந்திரிப்பை நீ
மறுதலிக்கின்றாயா?

காற்று என்னை
சமாதானம் சொல்லி
தூங்க வைக்க முயற்சிக்கிறது
நான் வெளியில் இறங்கி
சூரியனில் நடக்கின்றேன்
வியப்புடன் மனைவி,
என்னைப் போன்று புரியாமல்.

ஸ்வாமியின் இரு கவிதைகள்

காற்று வாக்கில் போகிறேனாம்
பொய்
முரட்டுத் தனமாய் இழுபட்டு
மிதி படுகிற பொழுதே
நகர முடிகிறது என்னால்
காயத்தின் மேல் காயங்களும்
என் படுக்கையில் முட்களும்
கனவுகளில் கூட
பெரிய பெரிய பாதங்கள்
காற்று வாக்கில் போகிறேனாம்
பொய்.

இருப்பேன் என்பது நிச்சயமே
உன் வருகையில் தகர்ந்து
அநந்தரமாகும் என் பயணம் பற்றியே
பயம்.

வானம் இறங்கி வருகிறது
சமுத்திரங்களும் முத்தமிடுகிறது
என் மணற் கரைகளில் உன்
ராட்சதச் சுவடுகள் கணம் கணம் கண்டு
வெளியின் பெருமூச்சில்
சரியாத என் மரங்களும்
குப்புற விழுகின்றன

நெருங்கிக் கொண்டே கேள்
எனக் கென்னவோ
பயணித்துக் கொண்டிருக்கத்தான்
தோணுகிறது.

சுதந்திரப் போராளிகள்

மு.மு.மு.பாலில்

பெளர்ணமி இரவுகளில் தூக்கம் இடர
விடிவென்று கரைகின்ற காகங்கள்
கானல் நீரில் மிதக்கின்ற
பாலை வனத்துக் கப்பல்கள்
மழையின் மறுபக்கம் கிறப்பும்
பலநிற ஜாதிகளின் சேர்க்கை விற்கள்.

ஜித்து கிருஸ்ண மூர்த்தியின்

சிந்தனைகள்

சில குறிப்புகள்

- சாகித்யன் -

உலகெங்கிலும் வன்முறை. இலட்சக்கணக் கான மக்கள்; நிறத்தால், இனத்தால், மொழியால், மதத்தால், சாதியால் அடக்கு முறைக் குள்ளாக்கப் பட்டுள்ளார்கள். இந்த வன்முறையினால் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பாரிய அழிவினைக் கண்டு இதயம் கொண்ட யாரும் கவலைப் படாமல் இருக்க முடியாது. வன்முறையின் பேரால் கூட்டப் படும் மாநாடுகளும், சந்திப்புகளும் மனித குலத்தின் விடிவுக்கான சமிக்ஞைகளாகத் தெரியவில்லை. இதனால் நம்பிக்கை இழந்த மனிதன் விரகத்திக்குள்ளாகி இருக்கிறான். மானிட உன்னதத்தை அடைவதற்கான பிரயத்தனத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த உலக வாழ்க்கை அபத்தமானது; மானிட உன்னதத்தை அடைய ஒரே வழி கடவுளிடம் சரணாகதி அடைவதே என்று முடிவு எடுக்கிறான். தேவாலய மெழுகு வர்த்திச் சுடரிலும், ஆலய மணி ஓசையிலும், பாங் சோசையிலும் இறைவனைக் கண்டு திருப்தியுறுகிறான். இந்த வாழ்க்கையை எப்படியோ வாழ்ந்து கடத்தலே உசிதமானது என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். நன்மை எது? தீமை எது? என அறிய முடியாமல் குழம்பிப்போய் நாளைமற்று மொரு நாளே என்று முடிவைத் தேர்வு செய்து கொண்டிருக்கிறான். வாழ்க்கையில் எதுவும் புரிய வில்லை; மனித நாகரிகம் கண்ட அறிவு ஒழுக்கங்கள் மனிதனை உய்விக்க வில்லை; ஆகவே, உயிர் பிரிதல் ஒன்றே சாலச் சிறந்தது என்று தற் கொலை செய்து கொண்டிருக்கிறான். மனித வாழ்க்கை அர்த்தமானது, என்றும் நித்தியத்துவமானது, சமூக மாற்றத்தின் சிறப்பான கூறுகள் மனிதனை உய்விக்கும்; என்று போராட்டத்தையே வாழ்க்கையாக ஏற்றுக் கொண்டு, இந்த வாழ்க்கையின் நெருக்குவாரங்களுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டு போராடிக் கொண்டிருக்கிறான். வாழும் தத்துவத்தின் உயிர்க் கூறுகள் அவனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதுதான்

நாம் காணும் இன்றைய உலகின் வெட்டு முகம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு, மாபெரும் இரண்டு உலகப் போரின் அழிவினை மனித குலத்துக்கு தந்துள்ளது. அதன் அனர்த்தங்கள் உலகினைப் பாதித்துள்ளது போல் மனித மனங்களையும் பாதிக்கத் தவற வில்லை. அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்ட கிரேக்கச் சிந்தனை தொடங்கி, நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்ட யூதச் சிந்தனை ஊடாக மத்திய கால மறு மலர்ச்சியைக் கண்ட உலகம் அதைத் தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் மனிதனது சிந்தனையை, தத்துவ விசாரத்தை மேலும் அகலப் படுத்தியே உள்ளது. மேற்கிலும், கிழக்கிலுமாக பல தத்துவார்த்தச் சிந்தனைகள் தோன்றி இருக்கின்றன. விஞ்ஞான உலகு ஆழத்தையும் அகலத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு செல்லச் செல்ல, கால ஓட்டத்தில் பல தத்துவங்கள் கரைந்து போக, ஒரு சில வாழும் தத்துவமாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து உலகின் ஐந்து கண்டங்களுக்கும் சென்று தத்துவார்த்தப் பேருரை நிகழ்த்திய சிந்தனை வாதியாக இருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் என்பதில் (1986-02-17) காலமானவர் ஜித்து கிருஷ்ணமூர்த்தி. இவரது தத்துவ வாதத்தின் சில கூறுகளைப் பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இன்று உலகில் காணப்படும் போட்டி, பொறாமை, பூசல், பிரச்சினைகள் அனைத்துக்கும் மூலகாரணம், மனிதனது எதிரிடைச் சிந்தனையே. மனிதன் எதிரிடையாகச் சிந்திக்காமல், இருப்பதை இருக்கும் விதமாகப் பார்ப்பானாயின் பிரச்சினையே எழாது. உலகில் காணப்படும் புறப் பொருளை மனிதன், மனத்தின் சேகரத்தின் துணை கொண்டு அளவு செய்து வதனை வீட்டுவிட வேண்டும். அவனது

பார்வை விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். அந்த நிலையை அடைய மனிதனை எப்போதும் விழிப்பு நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும். அது சித்திக்கும் மனிதனுக்கு பிரச்சினையே இராது; என்று ஜித்து கிருஷ்ண மூர்த்தி பேருரை நிகழ்த்தினார்.

இவரது சிந்தனைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு முன்னீடாக இவரது தத்துவத்தின் பரிபாசைகளைப் புரிந்து கொள்வது அவசியம். மனிதனது எதிரிடைச் சிந்தனை என்றால் என்ன? மனத்தின் சேகரம் என்றால் என்ன? மனத்தின் விழிப்பு நிலை என்றால் என்ன? என்பவைகளை நுட்பமாக விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இந்தப் பிரபஞ்சத்தை, முன்னிலைப் புறப் பொருளை ஆய்வு செய்த அறிவுலகமானது உலகத்தின் தோற்றமும், அதன் வளர்ச்சியும் இடையிலா இயக்கத்திலேயே இருக்கின்றது என்ற உண்மையை உலகுக்களித்துள்ளது. உலகில் காணப்படும் ஒவ்வொரு பொருளும் ஒரு புள்ளியில் தொடங்கி அதே இடத்தில் மீண்டும் இணையும் சுழல் முறையில் அமைந்ததாக இல்லை. மாறாக அனைத்தும் ஒரு சுழல் ஏணி வடிவத்திலேயே அமைந்துள்ளது. இவ்வியக்கமானது ஒன்றினது மறைவில் புதியவற்றின் தோற்றம் ஆரம்பிப்பதாகக் கூறுகிறது. பௌதீகப்பரிமாணத்தில் ஒரு பொருளினது கலத்தை ஆய்வு செய்த விஞ்ஞானம் அதில் நேர், எதிர் ஆகிய மாறுபட்ட இரு தன்மைகள் உள்ளன என்று கூறுகிறது. அவை இரண்டுக்கும் இடையே நடக்கும் இடையிடாத போராட்டத்தில் புதியன தோன்றுவதாகக் கூறுகிறது.

இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் இவ்வண்மை சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கும் பொருந்துவதாக உள்ளது. மனித சமூகத்தின் தோற்றமும், அதன் வரலாறும் இவ்விதமே பார்க்கப் படுகிறது. இதனைக் கிருஷ்ண மூர்த்தி தனி நபர்களது எண்ணப் போக்குகளுக்கு பொருந்திப் பார்ப்பதாக நாம் கருத இடமுண்டு?

அறிவியல் துறையின் வளர்ச்சி மனித குலத்துக்கு தகவல்களைக் கொடுத்துள்ளது. தத்துவம், கலை, இலக்கியம், சமூகவியல், அரசியல்

மதங்கள், அறவொழுக்கங்கள் என்று அவைகளைப் பன்மைப் படுத்திக் கொண்டு போகலாம். இவைகளை அறிந்த மனிதன் தனது மனத்தில் அவைகளைப் பதிவு செய்துள்ளான். அவைகளையே கிருஷ்ண மூர்த்தி சேகரங்கள் என்று கூறுகிறார்.

இவ்விதம் சேகரித்துக் கொண்ட தகவல்லான மனித மனம் அவற்றின் துணை கொண்டு புறத்தை அளவீடு செய்கிறது. வியாக்கியானப் படுத்துகிறது. விளக்கம் கூறுகிறது. இவ்விதமான வியாக்கியானங்களோ, விளக்கங்களோ, குறித்த ஒரு பொருளினது உண்மை நிலையைக் காட்டுவன வாகாது. அவைகள் அனைத்தும் அப்பொருள் தொடர்பான உண்மைக் கருத்தின் ஒரு பக்கம் சார்ந்த அடையாளங்களே தவிர முழு உண்மையாகாது. எனவே, புறத்தில் இருந்து கிடைத்த சேகரங்களை ஒதுக்கி விட்டு, ஒரு பொருளைப் பார்க்க வேண்டும். அதனால் பரவசம் ஏற்பட வேண்டும். ஆகவே, மனத்தில் பரவசத்தை ஏற்படுத்த புறத்திலிருந்து சேகரித்துக் கொண்ட தத்துவம், கலை, இலக்கியம், சமூகவியல், அரசியல், மதங்கள் அனைத்தையும் ஒதுக்கி விட வேண்டும். ஒரு மனிதனது உண்மை வாழ்நிலைக்கு அவைகள் துணை புரியாது. மனிதனுக்கு அவைகள் வழிகாட்டாது. போதனைகள் மனிதனுக்கு, உய்ய இடமளிக்காது. ஆகவே என்னையும் ஒரு போதகராக எண்ணாதீர்கள் என்று கிருஷ்ண மூர்த்தி கூறுகிறார்.

மேற் சொன்ன விளக்கத்தினை இன்னும் மிகக் கூர்மையாக விளங்கிக் கொள்ள ஒரு உதாரணத்திலிருந்து போகலாம் என நினைக்கிறேன்.

A யும், B யும் நண்பர்கள்; சமவயதினர்கள். ஒரே வகுப்பில் படிப்பவர்கள். இருவருக்குமிடையேயான நட்பு மிக நெருக்கமானது. A, C என்னும் பெண்ணைக் காதல் கொள்கிறான். அவளது அழகைப் பற்றி வாயாரப் புகழ்ந்து B யிடம் மனம் விட்டுக் கதைத்திருக்கிறான். பார்ப்பதற்கு அவள் நடிகை மாதவியைப் போல் சுண்டி இழுக்கும் தோற்றம் கொண்டவள் என வர்ணித்திருக்கிறான். ஆனால் B, அவளை நேரில் சுண்டவில்லை.

ஒரு சமயம் B, D என்னும் நண்பனுடன் நின்று கொண்டிருக்கும் போது அவ்வழியால் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளைக் காட்டி A, காதலிக்கும் பெண் இவள்தான் என்று D, B யிடம் கூறுகிறான். அப்போதுதான் அவளை B நேருக்குநேர் முதலாவதாகக் காண்கிறான். இவள்தானா A காதலிப்பவள்? ஏதோ மாதவியைப் போல் அழகுச் சிலை என்றானே? அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமாக இல்லையே. அழகு என்றால் நடிகை ஸ்ரீதேவியைப் போலல்லவா இருக்க வேண்டும்.

இங்கு A யும், B யும் ஆகிய இரு நண்பர்களிடையே 'அழகு' என்னும் விடயத்தில் மாறுபட்ட கற்பிதங்கள் இருப்பதனைக் காணலாம். அழகுக்கு மாதவியையும், ஸ்ரீதேவியையும் முன்னுதாரணப் படுத்துகின்றனர். அப்படியாயின் அழகு என்றால் என்ன? அதனை எப்படி அளவிடு செய்வது? C என்ற பெண் மாதவியும்ல்ல, ஸ்ரீதேவியும்ல்ல? இவைகள் ஒப்பு நோக்கல்கள். ஒப்பு நோக்கமற்ற பிரக்ஞை எப்படிச் சாத்தியம்? அவள் அவளாக இருப்பகளை எப்படிக்காணவேண்டும்? இந்தக்கேள்விகளைக் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் கேட்டால் இதற்கு மனத்தின் விழிப்பு நிலை அவசியம் என்பார்.

மனிதர்களது சிந்தனை எதிரிடையானவை. மனித மனம் வைப்புக்களால் நிரம்பியது. வைப்புக்களை புறமொதுக்கி விட வேண்டும். ஒப்புமைகளை வரையறைகளாக திணிக்கக் கூடாது. வரையறை செய்யும் போது ஒத்தவியாக்கியானங்களைப் பெறுவது சாத்தியமற்றது. அவரவர் சேகரிப்புகளுக்கேற்ப வரையறைகளின் தன்மை, முழுமை, வேறுபடும். அப்படியாயின் பொதுமைப்பட-குறித்த பெண்ணினது அழகுபற்றி-கருத்தை எப்படி அறிவது?

இது போலவே பாசம், பற்று, அன்பு என்பவைகளை இட்டும் கிருஷ்ணமூர்த்தி கருத்துச் சொல்கிறார். அன்பாய் இருப்போம், பாசம் கொள்வோம் என்று வாயளவில் கதைப்பதாலோ, மேடைப் பிரசங்கம் புரிவதாலோ அவைகள் ஏற்பட்டு விடாது. செயலில் அவைகளைக் காட்ட வேண்டும்; என்கிறார்.

வீதி விபத்தொன்றில் அகப்பட்ட உறவி

னனை அல்லது அறிமுகமானவனை சிகிச்சைக்காக எடுத்துச் செல்வதிலுள்ள கரிசனை தெரியாத ஒருவன் விபத்தில் சிக்குண்ட போதும் ஏற்பட வேண்டும். அறிமுகம் உறவு கரிசனையை நிர்ணயிக்க கூடாது. வெறும் அனுதாபம் மட்டும் போதாது. உறவின் மீது கொண்ட கரிசனை இவ்விடத்தில் போலியானதாகின்றது. காதலியின் மீது கொண்ட அன்பும், தாய்மீது கொண்ட பாசமும், பிள்ளைகள் மீது கொண்ட வாஞ்சையும் உண்மையானவை அல்ல. அவைகள் கற்பிதங்களோடு கூடியவை. வேண்டுமானால் அவைகள் அன்பின் அடையாளங்களாக இருக்கலாம். உண்மை அன்பாகாது. உண்மை அன்பை மனத்தின் விழிப்பு நிலையில் இருந்து கண்டு கொள்ள வேண்டும். அப்போது பரவசம் ஏற்படும்.

கிருஷ்ணமூர்த்தியினது கருத்துக்கள் இந்த வாழ்க்கையின் தார்ப்பரியங்களை விளக்குவதாக இருந்த போதும், மானிட உன்னதத்தை அடைவதற்கான வழிமுறையில் முழு மனிதகுலத்துக்கும் பொதுமைப் பாடானதாக இருக்கிறதா? தனிநபரினது அக உலகப் பார்வையிலிருந்து தொடங்கும் முயற்சி எப்படி பொதுமைப்பாடானதாக இருக்க முடியும்? இதனால் இவரது தத்துவம் மனித பொதுமைப் பாட்டைக் காணத் தவறி விடுகிறதல்லவா?

பிறருடைய அனுபவங்கள், கருத்துக்கள், கொள்கைகள் ஒருவனுக்கு வழிகாட்டாது. அவனுக்கு அவனே வழிகாட்டி. வேண்டுமானால் அவனது பிம்பத்தைக் காட்டும் கண்ணாடியாக என்னைப் பாவனை பண்ணிக் கொள்ளலாம். ஆனால் நான் ஒரு போதகரல்ல; என்று கூறும் கிருஷ்ணமூர்த்தி, இன்று அவரே மகிமைப்படுத்தலுக்குரியவராகிப் போனார்; அவரது 'பக்தர்' களால். எதனை விரும்பவில்லையோ அதுவே நிறுவனமாகிப் போய்விட்டது.

அப்படியானால் இவரது தத்துவத்துக்கு என்ன நடந்து விட்டது? உண்மையதார்த்தத்துக்கு முன்னால் இவரது கனவுகள் என்ன வாயிற்று? மாதவியினதும், ஸ்ரீதேவியினதும் உடலழகில் சபலப் படாதவர்கள் உண்டா? உலகின் அறிவியலை ஒதுக்கி விட்டு நேருக்கு நேர் வாழ்க்கையை மட்டும் முகம்கொடுக்கும்

மனிதர்கள் எண்ணிக்கை எவ்வளவு? சமயங்களைப் புறமொதுக்கி விட்டு வாழும் மனிதர்கள் எத்தனை பேர்? இனத்தின் பெயரால், மதத்தின் பெயரால், மொழியின் பெயரால் இன்று உலகில் ஏற்பட்டிருக்கும் நெருக்கடிகளின் மூலம் என்ன? இந்த யதார்த்த நிலைமைகளுக்கு கிருஷ்ண மூர்த்தியினால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஏற்பாடு என்ன?

அகவயப்பட்ட இவரது கருத்துக்கள் மேலும் மனித மனத்தினது ஆழத்தை புரிந்து கொள்ள உதவியிருக்கின்றன பிராய்டினது கருத்துக்கள் மனித மன ஆழத்தை அறிய உதவியதைப் போல. காதல் செய்வோம், கனவு காண்போம், ஒருவராக அல்ல இருவராக விடுதலை பெறுவோம், உடல் காதலிடுந்து மானிடக் காதலாக உலகை மாற்றுவோம் என்ற சர்யலிஸ்டுகளைப் போல.

கிருஷ்ண மூர்த்தியினது கருத்துக்களில் பரிச்சயம் கொண்ட மொழியியலாளர்கள் அவரது மொழி ஓட்டத்தினை, பாசையினைப் புகழ்கிறார்கள். மிக நுட்பமாய் மொழியைப் பிரயோகிக்கும் அவரது திறனைப் பாராட்டுகிறார்கள். அவரது சிந்தனையும், மொழியும் பிரிக்க முடியாதவை என்கிறார்கள். இதனைப் புத்தியூர்வமாக உணர்கிறவர்களுக்கு கிருஷ்ண மூர்த்தியின் ஆரோக்கியம் உதவக் கூடும். பிராய்டிசமும், சர்ரியலிசமும் உதவியதைப் போல.

மனித உணர்வுகளை வாசகனும் நுட்பமாகப் புரிந்து கொள்ள, அந்த உணர்வுகளுடன் இழைந்து போக கிருஷ்ண மூர்த்தியினது பாசையின் ஓட்டம் இலக்கியக் காரர்களுக்கு உதவலாம். உதவியும் இருக்கிறது. சுந்தர ராமசாமியினது 'ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள்' நாவலின் பிரெஞ்சுப் பதிப்புக்கு முன்னுரை எழுதிய ஃபிரான்ஸ்கா க்ரோ (Francois Gros) சுந்தர ராமசாமியை மார்க் சுக்கும் கிருஷ்ண மூர்த்திக்கும் இடையேயான தமிழ் வால்டேர் என்று சொல்லலாமா? என்று வினா வெழுப்புவது இந்த வகையான தாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

இன்றைய நான்

- மி.அ.நாசர்

என் நேற்றைய நினைவுகள்
எங்கோ போயின...

எல்லாமே தனிமையென
விதிக்கப் பட்ட பின்
தளர்ந்து போயின நாடி...

காலம் மட்டும்
நில்லாமல்
துயரம் எனும்
முகவரியை தந்து விட்டு
கடந்து போய்
வெகு தூரத்தில்...

அடிக்கடி தரிசிக்கும்
வளைந்து செல்லும்
பாதைகளும்
பச்சை மரங்களின் நடுவே
பாயும் நீர் வீழ்ச்சியும் கூட
மனதைத் தொடவில்லை தான்...

மறு பரிசீலனை என்பது
மனிதனுக்கும் தான்
என அறிந்து
அதுவும்,
உன்னால்
செய்து முடிக்கப் பட்டு விட்டது
தெரிந்து போன பின்னும்...
எந்த இருள்களுக்குள்ளும்
நான் போய்
ஒளிந்து கொள்ள விரும்பாமலே...

நாளைய நிகழ்வுகளுக்கு
இசைந்து போக
ஆயத்தமாய்
இன்றைய நான்...

என்ன நாடிது. எல்லாம் தலைகீழாக. விடிய ஐஞ்சரைக்கு பஸ் எடுத்து, இங்கை வந்து ரிக்கெற்றும் எடுத்த பிறகு, யாழ்ப்பாணம் போகாது வவுனியா வரைக்கும் தான் ரெயின் என்கிறார்களே. சீ இப்படித் தெரிஞ்சிருந்தால் கண்டியில இருந்து யாழ்ப்பாணம் போற பஸ் சில போயிருக்கலாமே. இனி ரெயினில் வவுனியா போய், அதுக்குப் பிறகு பஸ் பிடித்து யாழ்ப்பாணம் போறதெண்டால்... எரிச்சலோடு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த என்னை, திசை மாற்றுகிறார் ஒரு பெரியவர்.

“தம்பி நீர் கொழும்புக்கு போறதுக்கோ? இல்லை. யாழ்ப்பாணம் போறதுக்கோ?”

“நான் யாழ்ப்பாணம் தான் போகவேணும். ஆனால் இண்டைக்கு வவுனியா வரைக்கும் தானாம் ரெயின்.”

“என்ன தம்பி இவங்கள் நேரமொரு கதை கதைக்கிறாங்கள்.”

“ஓ எனக்கும் இப்பதான் தெரியும். வவுனியாக்கு அங்காலை ஏதோ பிரச்சினை போல கிடக்கு.”

அங்கால எப்பதான் பிரச்சினை குறையுது.” பெரியவர் ஒரு பெருமூச்சுடன் “ம்... அவங்கள் ஆளுக்கொரு மூப்பு. வாழ வழியில்லை” அவருடைய ஆற்றாமை வெளிப்படுகிறது.

உண்மைதான் நானும் இப்ப போறன். வாறது நிச்சயமில்லை எது எப்படி நடக்குமென்று ஆருக்குத் தெரியும்? இருந்தும் நடக்கிறது நடக்கட்டும். எத்தனை நாளுக்கெண்டு அம்மா அப்பாவைப் பரர்க்காமல் இருக்கிறது. தம்பியும் ஊரில நிற்கப் பயந்து கொழும்பில.

“தம்பி என்ன நேரம் குருநாகலுக்கு கோச்சி வாறது? ஐஞ்சக்கோ, ஐஞ்சரைக்கோ

கொழும்பில வெளிக்கிடும்?” சந்தேகத்துடன் கேட்கிறார் பெரியவர்.

“அது சரியாத் தெரியல்லை. இங்கை ஏழரைக்கு வந்திடும். சில நேரம் ஐஞ்ச, பத்து நிமிசம் முந்தும் பிந்தும்.”

“இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை சரியான சனமாக இருக்கும்... என்ன தம்பி”

“ஓ வவுனியர் வரைக்குமாவது சுகமாக போகலாம் எண்டு, இப்ப எல்லாரும் ரெயினிலே தான். அதோட ஆபத்துக்களும் குறைவு தானே.”

“ஏன் தம்பி, பெரிய பஸ் ஒன்றும் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் ஓடுறதில்லையோ?”

“ஒன்றிரண்டு போகும். அங்கே கல் எறியிறது, மறிக்கிறது காசு கேட்கிறதெண்டு அவையளுக்கும்கடும் ஆக்கினை. அதால பஸ் குறைவு தான்.”

குருநாகல் ஸ்ரேசனில் பாசைப் பிரச்சினை யாலே, ஒருத்தரோடும் கதைக்காமல், உவமை யாக இருப்பதிலும் பார்க்க யாராவது கதைத்துணை இருந்தால் பொழுது போகும். இனி அவருக்கு சீற் கிடைச்சால் என்னக்கும், எனக்கு சீற் கிடைச்சால் அவருமாக மாறி மாறி இருக்கலாம் தானே. எனக்குள்ளே நினைத்துக் கொண்டேன்.

“தம்பி குருநாகல்லை ஏதாவது வேலை செய்யிறீங்களோ?”

“இல்லை, நான் படிப்பிக்கிறேன் கண்டியிலே.” பதிலுக்கு “நானும் பெரியவரிடம் “நீங்க எந்த ஊர் யாழ்ப்பாணமே?”

“ஓம் தம்பி. அதைச் சொல்லவும் பயமா கத்தானிருக்கு. காலம் கெட்டுக் கிடக்கு.

கரைச்சலும் அங்கைதான்.''

எல்லோருக்கும் நன்கு கேட்ட அறிவிப்பென்றாலும், அது சொல்லப்படுகிற விதத்தில் தொடர்ந்து கேட்க வேண்டும்போல இருக்கிறது. கொழும்புக்கான ரெயினும் அந்த நேரத்தில் வருகிறது. என்னோடு கதைத்துக் கொண்டு நின்ற பெரியவர் தன் பெட்டியையும் (அதற்குள் தான் அவருடைய பொருட்கள்) தூக்கிக் கொண்டு ஏறுவதற்கு வெளிக்கிட்டார்.

''இது வவுனியா ரெயின் இல்லை. கொழும்பு ரெயின். வவுனியா ரெயின் இப்ப வரும்.''

இவ்வளவு நேரமும் கதைத்துக் கொண்டு நின்றவர், என்னையும் கவனியாமல் ஏன்தான் இப்படிப் பாய்கிறார். நாலு மணித்தியாலப் பிரயாணத்திலேயே இப்படி வசதியையும், வாய்ப்பையும் பார்க்கிறவர்களோடு எப்படித் தான் சேர்ந்து வாழுகிறது. என்னதான் இப்படிச் சிலநேரம் ஆத்திரப்பட்டாலும், பிறகு எனக்குள்ளேயே சமாதானமாவதும் உண்டு. எல்லாம் சரியாச் செய்யிறதும் கஸ்டம்தானே. இருந்தாலும் கொஞ்சம் நாகரீகமாகவே நடந்து கொண்டால் எவ்வளவோ நல்லது.

''என்ன தம்பி இந்த ரெயின் போனாப் பிறகோ அதுவரும். நாங்கள் ஏறுகிற இடத்தில் இல்லையோ நிற்கிறது.''

''இல்லை இதைக் கொண்டுபோய் அந்தப் பக்கமாக நிறுத்தி, இந்தப் பக்கம் வவுனியா ரெயில் நிற்கும். வவுனியா ரெயில்தான் முதல் போகும்.''

''என்னவோ தம்பி, எனக்கு உதெல்லாம் தெரியாது. நான் குருநாகலில இருந்து அனுராதபுரம் போய், வவுனியா போய் யாழ்ப்பாணம் போறனான். இன்னடைக்கு இப்படி வெளிக்கிட்டான். காசுகூட எண்டாலும் அது சுகம்.''

ஆ, சரி, சரி என்று அவர்கதைக்கு காது கொடுத்தாலும், என் சிந்தனை தொடர்கிறது சரி தெரியாது தம்பி, அதுதான் கேட்டனான்

எண்டால் என்ன? எல்லாம் தெரிஞ்சிருக்க வேணும் என்று இல்லையே. சமாளிப்புகள் மட்டும் எப்படியோ தெரிஞ்சும், வெல்லக் கதைப்பினம்.

வவுனியா ரெயின் வந்ததும் எல்லோரும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஏறினார்கள். இந்த அவசரம் ஏன் என்பது எனக்குப் புரியாத புதிர் தான். எல்லோரும் அவசரப்படுவதால் இறங்குவதும் கஷ்டம், ஏறுவதும் கஷ்டம். இந்த நெருக்கடிக்குள் சிலர், யன்னலூடாக தங்கள் பயண அனுபவத்தைக் காட்டுமுகமாக பாக்குகளை இருப்பவர்களிடம் கொடுத்தார்கள். ஒருத்தருக்கும் 'சீற்' இல்லையெண்டாலும், இந்த அவசரம் முடிவதில்லை.

''எப்படியோ தம்பி ஏறிவிட்டம் இனிப் போனது மாதிரித்தான் வவுனியாவுக்குப் பிறகுதான் அலுப்பு.''

ரெயில் ஸ்டேசன் சினேகிதம் தொடர்கிறது. சரி கதைச்சுக் கொண்டோன் போவோம், என்ற நினைப்பில் ஏனோ தானோ என்று அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

நிற்கிறவர்கள் தெரிஞ்சோ தெரியாமலோ சிங்களப் பிரயாணிகளைப் பார்த்து அக்கறையாக விசாரிப்பது போல், எங்கே இறங்குகிறது என்று கேட்டார்கள். வருமுன் காப்போம் என்ற நினைப்புத்தான். விடைகள் கிடைத்த போது சிலர் முகத்தில் மலர்ச்சி, சிலர் முகத்தில் கவலையின் சாயல்.

நானும் பெரியவரும் நிண்ட இடத்தில், முன்பேர் கொழும்பிலிருந்து சீற் பிடித்து வந்தார்கள். எனக்கு அவர்களை தமிழர்கள் தான் என்று அறியக் கூடியதாய் இருந்தது.

அண்ணை கொஞ்சம் நெருக்கி முன்னுக்கு பின்னாக இருந்தால் பெரியவரும் இருக்கலாம். பாவம் வயசுபோன நேரத்திலே, குறை நினைக்காமல் தள்ளுங்கோ.

ஏதோ சொந்தமாக, காலாகாலமாக அந்த இடம் தங்களுக்குப் போலயும், நிரந்தரமாக அது பறிபோவது போலயும் முகத்தைக்

கோணல் மாணலாக்கித் தள்ளி இருந்தார்கள் எனது சிபார்சில் பெரியவருக்கு வாய்ப்பாய் போனது. நன்றியோடு ஒரு பார்வை பார்த்தார் பெரியவர். அவர் இலட்சியமே அது போல.

சின்னத்தம்பி ஆட்கள் கேட்டால் உடனே பல்லைக் காட்டிக்கொண்டு தள்ளி இருப்பினம் நாங்கள் கேட்டால்தான் சிடுசிடுப்பும், முணு முணுப்பும், உவைக்கு அடி காணாது, என்று துடுக்குடன் தூரத்தில் நின்ற இளைஞன் சொன்னான். "அவன், சின்னத்தம்பி என்டதுபலருக்கு விளங்கேல்லை 'சீ' என்பதும், சின்னத்தம்பி என்பதும், புறமுதுகில் குத்தும் எங்கள் வீரத்தின் எடுத்துக்காட்டு."

நெருக்கு நேர் கதைக்காமல், இப்படிக்கதைத்து நங்களைச் சுற்றி உள்ளவர்களை திருப்திப்படுத்துபவர் சிலர். அந்த இளைஞனும் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த நேரங்களிலே உப்பிடியான கதைக்கு எதிர் கதை ஒருத்தரும் கதைப்பதில்லை. எந்தப் புற்றிலே எந்தப் பாம்பென்று தெரியவில்லை, என்று சிலர் ஆதங்கப்படுவதும் அதனால் தான். நாளைக்கு ஊரிலே 'துரோகி' என்று முத்திரை குத்தி விடுவார்களே.

நாலு பேரோடை சேர்ந்திருந்த என் பெரியவரும், தானும் தன்னை பாடுபாக நல்ல உறக்கம். எனக்கும் ஒரு எதிர்பார்ப்பு பெரியவர், 'நீ கொஞ்சத்துக்கு இரு தம்பி'யென்று சொல்லவாரென்று. பெரியவர் கண் திறந்தால் தானே. நான் கஷ்டத்தோடு பார்க்கும் கெஞ்சல் பார்வை புரியும்.

இந்த நேரம் பார்த்து இருந்தவர்களில் ஒருவர், தொடர்ந்து இருக்க முடியாமலோ, வேறு நேவைக்காகவோ எழுந்தார். அப்பாடா இப்பவாவது கொஞ்சம் காலாறுவோம், என்று நான் நினைத்தேன். என்நினைவு தப்பாகியது தான் மிச்சம்.

பெரியவரோ கொஞ்சம் ஆறுதலாக நெருக்கடியில்லாமல் இருக்கும் நோக்கத்தோடு வசதியாக இருந்து கொண்டார்.

மீண்டும் நான் இலவுகாத்த கிளியானேன். என்ன செய்கிறது மற்றவர்கள் கஸ்ரம் புரியாமலே வாழப் பழகிக் கொண்டார்களே, அதை எப்படி மாற்றமுடியும். நாய் வால் போல் நிமித்த முடியுமா? திருத்தமுடியாத விசயங்களில் இதுவும் ஒன்று.

சிலர் தொடர்ந்து கொழும்பிலிருந்து இருந்து வருகிறார்கள். இருந்தே கஸ்ரப்படுவார்கள். இந்த நேரத்திலே மற்றவரையும் இருத்தி தானும் கொஞ்சநேரம் நின்றுவந்தால் எவ்வளவு சௌகரியம் இருவருக்கும் என்று ஒவ்வொரு பிரயாணத்தின் போதும், வேதாளம் முருங்கமரம் ஏறும் கதைபோல, என் மனதிலும் இவை உதிப்பதுண்டு.

எவ்வளவு கஸ்ரத்தை அனுபவித்தோம், அனுபவிக்கிறோம் இத்தோடு முடிந்ததா? இன்னும் எவ்வளவு இருக்கு அனுபவிக்க. அவற்றோடு ஒப்பிடும்போது இதுசின்ன விசயம் என்று நான் மற்றவர்களுக்கும் சொல்லி, எனக்கும் சொல்லிக் கொள்வதால் ஓரளவு நின்மதியுடன் இருக்கிறேன். அந்த நின்மதியை ஏன் குழப்ப வேண்டும். என்று நினைத்தாலும்... எங்கடை ஆட்களின்ரை சுயநலமும் வஞ்சகமும், பொறாமையும் நின்மதியைக் கெடுக்கும், நினைவுகளைத்தான் கொடுக்கிறது.

இருந்தாலும் பெரியவர் என்னை மறக்காமல் 'அடுத்த ஸ்ரேசன் எதுதம்பி?' என்றார்.

"மதவாச்சி" நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது எழுந்து சென்றவர் திரும்பி வந்து தன் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு இறங்குவதற்கு ஆயத்தமானார்.

இப்போது பெரியவர் இருந்த சீற்றில் மூன்றுபேர் மாத்திரம் சௌகரியமாக இருந்து கொண்டு வந்தார்கள். எனக்கு எப்படியோ ஒரு சங்கடம் மற்றவருக்கு சீர் கொடுக்கச் சொல்லி தள்ளி இருக்கச் சொன்னாலும் ஏனக்காக கேட்க முடியவில்லை. இனிப் பெரியவர் ஏதாவது சப்போட் ஒன்று தருவார்தானே என்ற நம்பிக்கையில் காத்திருந்தேன்.

நித்திரை வந்தாலும்சரி, வராவிட்டாலும்சரி இருப்பவர்கள் கண்ணை மூடிக்கொள்ளும் வழக்கத்தைக் கற்றுக் கொண்டார்கள். ஸ்ரேசனுகள் வந்தால் அல்லது வண்டி மெதுவாக ஓடினால் கண் திறப்பதுண்டு. அதுவும் தங்கள் பாக்குகளுக்காகத்தான். நாங்கள் தொடர்ந்து இப்படி கஸ்ரப்படுவதும், கவலைப்படுவதும் எங்கடை மனப்போக்குத்தான் காரணமோ எனநினைப்பதும் உண்டு.

ஓப்பந்தத்துக்கு முன்னவும் வாங்கினோம், பிறகும் வாங்குகிறோம். தொடர்ந்தும் ஒரே இடம், ஒரேஇனம் மட்டும் தாக்கப்படுவது உண்மை. ஒநாங்கள்மட்டும் வாழ்ந்திடவேணும் என்று கறுகிய ஆசையிலோ என்றுகூடநினைக்கத்தேன்றுகிறது. எதுஎப்படியோ நாங்கள் மற்றவைக்கு உதவியாக இருக்கப்போவதில்லை என்கிறார் வாழ்கிறார்கள்.

என் இந்தப் போக்கு வர்த்துத் துறையினர், படம்எளிகை போல், வசதிக்காகாக அளவைக் கூட்டிக் குறைப்பது போல நிண்டு பிரயாணம் செய்யிறவைக்கு அரைவாசிக்காக என்று ஒரு வசதி செய்தால் எவ்வளவுநல்லது, என்று நான் நினைப்பேன். அடுத்த நிமிசம் எனக்கே அதுக்கான விடையும் கிடைப்பது போல் பிறகு எல்லாரும் நண்டே பிரயாணம் செய்யத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

கொஞ்சம் இருந்தால் நல்லது. பிறகு வவ்னியாவிலிருந்து நிண்டு போக வேணும் என்பதால்... பிரயாண அலுப்பே இரண்டுநாளைக்கு இருக்கும்.

‘பெரியவர் கொஞ்சம் தள்ளி இருங்கோ முன்னுக்குப் பின்னாக இருந்தால் நாலுபேர் ஒருமாதிரிக் சமாளிக்கலாம்’ என்று நான் எனது ஆற்றாமையை வெளிக்காட்டினேன்.

‘பெரியவருக்கு அவ்வளவு விருப்பத்தைக் காண்வில்லை’ என்று யாரோ சொல்லும் குரல் கேட்டது.

பெரியவருக்கு வந்ததே கோபம் திரும்பி ஒருபார்வை பார்த்தார் சொந்த இடம் பறிபோனது போல.

‘‘நான்இனி வவுனியாவிலே இருந்து தற்செயலாக யாழ்ப்பாணம்வரை நின்று போக வேண்டி வரும். இப்ப கொஞ்சம் வசதியாக இருந்தால்தானே அங்கால பிரயாணம் செய்யலாம் நீங்கள் நல்லாத்தான் துள்ளிக்குதிக்கிறீங்கள். ஏதோ உங்கடைறெயின் உங்கடை சீற் மாதிரி.’’

‘‘இல்லை பெரியவர் உங்கடைறெயின், உங்கடை சீர்தான்’’ என்று இன்னொருவர் பெரியவரைச் சீண்டினார்.

எனக்குப் பெரியசங்கடமாய் போய்விட்டது. என்னாலேதானே பெரியவருக்கும் மற்றவைக்கும் வாக்குவாதம். நிண்டனான் இன்னும் கொஞ்சத்தூரம் பேசாமல் நின்றிருக்கலாம். மனம் கேக்கல்லை. பெரியவர் இப்படிக்கதைப்பார் என்று உண்மையில் நினைக்கவில்லை. றெயின்சினேகிதம் என்றுநினைச்சன். கால்வாரிப் போட்டார் அவர்.

நாடே சொந்தமில்லை, வீடே சொந்தமில்லை என்று அகதிகளாகத் திரியிற நேரத்திலும், அப்பப்ப சின்னச் சின்ன விசயங்களில் சொந்தம் கொண்டாடுகிறோம். ஒற்றுமை சேர்ந்து வாழவேணுமென்று வாய்கிளியக் கத்தினாலும், எழுதினாலும் அதுஎங்களுக்குள்ளே வருமோ என்பது பிரச்சினைக்குரியதுதான் ‘எல்லாப் பிரச்சினையையும் தீர்த்து இரவு தூக்கத்திற்கு போனாலும் காலையிலே புதுப் பிரச்சினையுடன் எழுவான் மனிதன், என்று எங்கேர் வாசித்தது நினைவுக்கு வந்தது. அதிலும் தமிழன் பிரச்சினையற்ற விசயத்தையும் பிரச்சினையாக்குவான்.

சிறிய தூரப் பிரயாணங்களில் கூட ஒற்றுமையாக, கஸ்டத்தை மாறி மாறி அனுபவிக்கும் மனநிலை அற்றுப்போனதே, பிறப்புப் பிழையல்ல, இது வளர்ப்புப் பிழையே, சின்னப் பிள்ளையளைக்கூட, நீ சாப்பிட்டாட்டால் அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைக்கு கொடுப்பேன், அண்ணாவுக்கு கொடுப்பேன் அதுக்குமுன் நீ சாப்பிடு என்றுவேற்றுமைகாட்டி மற்றவருக்கு கொடுக்கக் கூடாது என்பதை ஆரம்பப் பாடமாக்கித்தானே வளர்த்திருக்கிறார்கள். பிறகு எப்படி அது கொடுக்கும். வளர்த்தாலும்

பிள்ளை கூடவே பொறாமையும் சேர்ந்தே வளர்ந்திருக்கிறது. இந்த நிலைமை எப்படித்தான் மாறுமோ?

இப்படியே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதால் பயண நேரம் கூடத் தெரிவதில்லை. வவுனியாவை ரெயின் அடைந்த போது சுறுசுறுப்பான சமூகத்தை மீண்டும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஐயோ ஏன் நெரிக்கிறீர்கள். எல்லோரும் இறங்கிறதுதானே. போச்சு என்றை பாக் அறுந்து போச்சு; பிள்ளையை நெருக்காதையுங்கோ... இன்னும் எத்தனையோ குரல்கள்.

எல்லோரும் ரிக்கற்றைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வாங்கோ, ஒருத்தரும் வேறுபாதையால போகக்கூடாது, சுறுசுறுப்பாக ரிக்கெற்றை வாங்குவதும், வாங்காததுமாக சனக் கூட்டத்தை வெளியே அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதுக்குள்ளே நடைபாதை ரிக்கெற்றுடன் வெளியேறியவர்களும் உண்டு. அது திட்டம் போட்டு திருடுற கூட்டமாச்சே. அதை எப்படித் தடுப்பது.

அண்ணை கொடிகாமம், யாழ்ப்பாணம் எல்லாம் வாங்கோ, வாங்கோ அதேநெருக்கம், அதேஇரைச்சல், அதேகுரல்கள் ஒழுங்குஎன்பது எங்களுக்கு அகராதியிலே இல்லாத வார்த்தையாக்கினால் நல்லது.

இன்னும் பலரை நம்பி, நாம் ஏமாற தயாராகிறோம். கொடிகாமம், யாழ்ப்பாணமென்றேற்றிவிட்டு, கிளிநொச்சியில் நட்பாற்றில் தவிக்கவிடும் மினிபஸ் காரர்களும், இதுதான் சந்தர்ப்பமென்று ஏறியபின் ஐம்பது, அறுபது என கேட்பவரும் எல்லாவற்றுக்கு மேலாகநாங்கள் மனிசர்கள் தானோவெனச் சந்தேகப்படும் படி நடத்தும் இராணுவமும்; இவர்களுக்கு மத்தியிலும், நாம் வாழ்கிறோம். சுறுசுறுப்பாக, நம்பிக்கையுடன்...

வாழ்க்கை என்பது சிக்கலானதுதான் ஆனால் எங்களுக்குள்ள சிக்கல் விமோசனம் இல்லாத சிக்கல் தீரும், நல்லபடி நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையையும் எதிர்நோக்கலாம் ஆனால் எங்களுக்குத்தான் அந்த நம்பிக்கையே போச்சே.

சனநெரிச்சல் அதிலேற்பட்ட குரல்கள் அந்த நெரிச்சலில் இருந்து என்னை ஒதுங்கச் செய்கிறது.

வவுனியா ஸ்ரேசனுக்கு ஒரு சி. ரி. பி பஸ் வருகிறது. அட சி. ரி. பி பஸ் ஒன்றும் ஓடவில்லை இன்று என்றுசொல்லி நெருக்கியடித்து பிரயாணிகளை நிறைத்துக் கொண்டு போன மினிபஸ் காரர்களின் கெட்டித்தனத்தை உணர்கிறேன். அவங்களும் எங்கடைஇனம் தானே. எங்கள் தவிப்பு அவனுக்கு உழைப்பாகுது.

சிறுகதைப் போட்டி

1 ம் பரிசு ரூபா 500

2 ம் பரிசு ரூபா 300

3 ம் பரிசு ரூபா 200

தகுதியான கதைகளுக்கு ரூபா 100 வீதம் ஆறுதல் பரிசுகள் வழங்கப்படும் பாராட்டுப் பத்திரமும் வழங்கப்படும்

முடிவுத்திகதி 30.4.90

அனுப்பவேண்டிய முகவரி

ஆசிரியர், முனைப்பு, பொதுநூலக வீதி, மருதமுனை, கல்முனை.

நான்கு கவிதைகள்

வெலிமடை - றுபீக்

நிறைய கரங்கள்
நீண்டே கிடக்க
பலதுண்டுகளாய் என்னை
பங்கிடுகிறேன்.

எனக்கென மீதமாய்
எதுவுமில்லை

ஓ, நான் எனக்கல்ல.

பசி நெருப்பில்
உயிர் எரியும்
பகல் நிமிடங்களில்
கம்பியை
இறுக்கிப் பிடித்த
கைகளோடும்,
சன நெரிசலில்
சிக்கி நொறுங்கும்
சரீரத்தோடும்
பஸ்ஸிற்குள் நான்

இரவு நித்திரையின்
மெல்லிய சுவடுகள்
சமுதாயப்படாத
யடுத்த முகங்களோடு
ஊரே நிற்கிறது
வரிசையாய்
பெண்களை தவிர்த்து

உயிர் அறுத்து
உடல் வறுக்க
நெடுநேரத் தேடலோ?

விரல்களை நீட்டி
விழிகளை
குத்திக்கிழித்து
குருடாக்கிய பின்
வெளிச்ச வரம்
வேண்டித் தவறா?

மூட்களால்
காயப்படுத்தி விட்டு
பூக்களோடு வந்து
புன்னகையா?

நமக்காகவும்
சில நாளைகள் வரும்

அப்போது-
போலிகள் மின்னும்
பொழுதுகளை
சூரியனாய் நாங்கள்
சுட்டெரிப்பேமே.

சவூதி மன்னரிடமிருந்து

- ஸஹ்ரா ரஹ்னவாட்

மென்கரம் ஒன்றின் தழுவலுமல்ல;
ஸம் ஸம் நீரின் மென்மையுமல்ல;
புனித கஃபாவின்
ஹஸ்ருல் அஸ்வத் கருங்கல்லில்
தோய்ந்ததால்
மேன்மை பெற்றதோர் ஆடையுமல்ல;
ஹஜ்ரே ஹஜரின் முக்காடுமல்ல.

வெறுப்பு எனுமோர் சவரக்கத்தி
பழிவாங்கல் என்னும் கைகளைச்
சேர்க்கையில்
சின்ன மகளே,
மன்னரிடமிருந்து, உனக்கு
வந்து சேர்ந்துள பரிசு
ஒரு மரப்பெட்டி மட்டுமே -
உள்ளே உனது தாயின் சடலமே
உள்ளது.

தமிழில் எச். ஏ. அஸீஸ்

(மக்காவிலிருந்து திரும்பிவரும் பிரயாணிகள்
தமது நண்பர்களுக்கும், குடும்பத்தினருக்கும்
பரிசுகளை சுமந்துவருவது வழக்கம்)

ஸஹ்ரா ரஹ்னவாட் ஈரானியப்பெண்கவிஞர்.

1987 மக்காப் படுகொலைகளைத் தொடர்ந்து
இவர் வெளியிட்ட 'த லேங் ஒப் த பிளடி
தோட்' டிலிருந்து.

இஸ்லாமிய பண்பாட்டினை இலக்கியத்தில் வடிக்கும்

அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது

ஈழமுரசு முல்லைமணி

=====

மட்டக்களப்பிலிருந்து மலர் என்னும் இலக்கிய சஞ்சிகை வெளியாகி வந்தகாலகட்டத்திலேயே அச்சஞ்சிகைமூலம் முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களின் மூத்தவரான அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது எனக்கு அறிமுகமானார். 1970 கை மலரில் இவரது வர்ணபேதம் என்ற சிறுகதை பிரசுரமாகியிருந்தது. இக்கதையில் ஒவ்வொரு உணர்ச்சிக்கும் ஒவ்வொரு நிறம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அன்பு - நீலம், அபாயம் - சிவப்பு; சபலம் - மஞ்சள், துக்கம் - கறுப்பு; கதை மாந்தர்கள் அனுபவிக்கும் உணர்ச்சிபேதங்கள் இந்நிறங்களால் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன; மலரில் இடம்பெற்ற கதைகள்பற்றி விமர்சனங்களும் மலரில் வெளியிடப்பட்டன. சிறந்த விமர்சனங்களுக்குப் பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டன. "வர்ணபேதம்" என்ற கதைக்கு ஜனாப் இஸ்ஸதீன் எழுதிய கருத்தழுத்தமான விமர்சனத்திற்கு மலர் பரிசளித்திருந்தது. இவ்விமர்சனப் பார்வையில் ஏற்பட்ட மயக்கம் ஒன்றினை அ. ஸ. அ. ஸ அவர்கள் தெளிவு படுத்தும் நோக்கில் ஒருகட்டுரை எழுதியிருந்தார். எனது உள்ளத்தைத் தொட்ட கதையும் அக்கதை தொடர்பான சர்ச்சையில் அ. ஸ. அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையும் இவ்வெழுத்தாளரையும் அவரது படைப்புகளையும் அறியத் தூண்டுகோலாக அமைந்தது.

தற்போது, அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கும் அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது அவர்கள் 50 களிலேயே எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். கடந்த 35 ஆண்டுகளாக சலியாது எழுதிவருகிறார். எழுத்தாளர்கள் ஆசிரிய கலாசாலைகளை ஆக்கிரமிக்கிறார்கள் என்றும் குற்றச்சாட்டிற்கு அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமதுவும் ஒரு உதாரணம். மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளராகத்திகழும் திமிலைத்துமில்ன், தலவாக்கொல்லை ஆசிரியர் கலாசாலையில் தமிழ் விரிவுரையாளராக

வும் அதிபராகவும் பணிபுரியும் காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை, கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியும் இக்கட்டுரை ஆசிரியர், "குறமகள்" ஆகியோரை மனதில் வைத்துக் கொண்டதான் இக்குற்றச்சாட்டு வந்திருக்கவேண்டும்.

1955 ம் ஆண்டளவில் ஈழகேசரி பத்திரிகையில் "ஆடு கொடியானேன்" என்ற கவிதையும் அதைத்தொடர்ந்து இஸ்லாமிய இலக்கியமான சீறாப்புராணம் பற்றி இரசனைக் குறிப்புத் தொடரையும் அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது அவர்கள் எழுதிவந்தார். ஈழகேசரியில் வெளியான "பாத்திமாவின் முதல் அழகு" எனும் கட்டுரை இந்தியாவில் "மணிவிளக்கில்" மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது. 1957 ல் "சீறா இன்பம்" என்னும் கட்டுரைத்தொகுப்பு இலக்கியப் பண்ணைப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, பாடநூல்கள் ஆகியன பல்வேறு துறைகளில் ஆவர்தனது கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ளார்.

இஸ்லாமிய சமய பண்பாட்டம்சங்களை அறி முகப்படுத்தும் இவரது கட்டுரைகள் இந்தியா வில் இவரைப் பிரபலப்படுத்தின. சீறா இன் பத்தைத் தொடர்ந்து சென்னை யூனியேர் ஸல் பப்ளிசேர்ஸ் 'சுலைமான் பல்கீஸ்' எனும் நூலை வெளியிட்டனர். இஸ்லாமிய இலக்கிய நோக்கு, நபிமணி கவிநயம் என்பவை இவரது விமர்சன நயப்பாற்றல்களை வெளியிடும் நூல்களாகும். பொருள் வருவாய்கருதி மட்டுமன்றி தமது சமூகத்திற்கு ஆற்றும் தொண்டாகவே இவர் எழுதி வெளியிட்ட பாடநூல்களை கரு துகிறார். 1959 - 1966 காலப்பகுதியில் இலக் கியப் பொய்கை என்னும் தொடரில் மூன்று நூல்களும் 1968 ல் 'தமிழ் இலக்கியம் விளக் கத்துணை' நூலும் 1984 ல் 'தமிழ் இலக்கிய வினாவிடை' யும் வெளியாகின.

புனைகதைத் துறையில் இவர் கணிசமான பங்களிப்பினை செய்துள்ளார். இவர் எழுதிய 'எனக்கு வயது பதிமூன்று' 1977 ந்குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றது.

27 இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்களின் சிறு கதைகள் அடங்கிய தொகுப்பொன்றினைப் 'பிறைப் பூக்கள்' (1979) என்னும் தலைப் பிட்டு வெளியிட்டார். இவரது 'பனிமலர்' வீரகேசரி பிரதேச நாவல் போட்டியில் மட்டக் களப்புப் பிரதேசத்துக்குரிய பரிசைப்பெற்றது. 1982 ல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. 1983 ல் கல்கின்னைத் தமிழ் மன்றம் இவரது 'கனவுப் பூக்கள்' நாவலை வெளியிட்டது. முற்றத்து மல்லிகை (1964) ஈழத்து முஸ்லீம் களின் கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு 'பிறைப் பூக்கள்' இவரது இன்னொரு சிறுகதைத் தொகு தியாகும். 1981 ல் அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது அவர்களின் 'கண்ணீர் புஷ்பங்கள்' நாவல் தினகரனில் வெளியானது. இலங்கை வானொ லியில் 'இலக்கிய மஞ்சரி' என்னும் நிகழ்ச்சி யை சிலகாலம் வெற்றிகரமாக நிகழ்த்தி வந்தார்.

1950 ம் ஆண்டு 'நூர் ஜஹான்' எனும் சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த இவர் சிழக்கிலங்கையில் தலைசிறந்த படைப் பாளிகளில் ஒருவராகத் திகழ்கின்றார். பயிற் றப்பட்ட ஆசிரியரான இவர் பல்கலைக்கழ

கத்தின் 'கலைமாமணி' பட்டத்தையும் பெற் றுள்ளார். அக்கரைப்பற்றில் வசித்து வருகின் றார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங் தின் கிளையாகத் திகழும் மட்டக்களப்புத் தெற்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராகத் திகழ்ந்த அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது அவர்கள் 1963 இல் அறிஞர் சித்திலெவ்வைக்கு பெரு விழா எடுத்தார். அக்கரைப்பற்றில் எடுக்கப்பட்ட இவ் விழாவுக்கு அகில இலங்கையிலிருந்தும் அறிஞர்கள் பங்குபற்றினர். முற்போக்கு அணி யுடன் சில நோக்கங்களுக்காகத் தன்னை பிணைத்துக் கொண்டாலும் இவரது படைப் புக்கள் அவ்வணியைச் சேர்ந்தோரின் வாய்ப் பாட்டு ரீதியில் அமையவில்லை.

மண்வாசனை, யதார்த்தம் ஆகிய இரண்டு பண்புகளையும் வேண்டுமென்றால் முற்போக்கு அணியிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டவை எனக் கொள்ளலாம். முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களுக்கும் குறிப்பிடத் தக்க வேறுபாடுகள் உண்டு. இவர்கள் எத்த கைய சூழல் மாற்றத்தின் மத்தியிலும் இஸ் லாத்தின் ஊடாகவே இனங்காணக் கூடிய தன்மை முஸ்லீம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த அடிப்படையிலேயே அ. ஸ. அவர்களின் சிருஷ் டிகளை நோக்க முடியும்.

இவரது பிரதேச நாவலான 'பனிமலர்' மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் உள்ள எல்லா மக்களினதும் வாழ்க்கை முறைகளையும் பிரதி பலிக்கிறது, அல்லது முஸ்லீம் மக்களது வாழ்க்கை முறைகளை மட்டும் பிரதி பலிக்கி றதா? என்கின்ற வினா எழுகின்றது. இதில் வரும் பாத்திரங்கள் முஸ்லீம்களாகவே இருப் பதை மாத்திரம் கருத்தில் கொண்டு முஸ்லீம் களின் வாழ்க்கை முறைகளை சித்திரிக்கின்ற தென்று அறுதிப்பிட்டுக் கூறிவிட முடியாது. சமய வழிபாடுகள், ஆசார சீலர்கள் நம்பிக் கைகள் என்பன இரு சமூகத்தவர்களுக்கும் வெவ்வேறாக அமைந்திருக்கலாம். பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், கலைகள் என்னும் போது மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திற்கே பொதுவான ஆம்சங்கள் இந்நாவலில் வெளிக் கொணரப்பட் டுள்ளன. இவ்வம்சங்களில் தமிழ் மக்களுக்கு ரியவை, முஸ்லீம் மக்களுக்குரியவை என வேறு

படுத்திக் காட்டுவது சலபமான காரியமல்ல. மட்டக்களப்புப் பகுதியில் தமிழரும் முஸ்லீம் களும் கலந்து வாழ்கின்றனர். இவர்கள் ஒரே குடிவழி மரபுடையவர்கள். கலை, பண்பாடு என்பவற்றில் அதிகம் வேறுபாடு இல்லாதவர்கள். இந் நாவலில் மட்டக்களப்புத் தமிழரும், மீனும், தேனும் வருகின்றன என்றால் இவை பிரதேசத்திற்கே பொதுவானவை. நாவலின் முன்னட்டில் ஆசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டு கிறார்: "இந்தக் கதையில் நில் பிரபுத்துவ மனப் பாங்கிற்கும் கல்வி அறிவு வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட மனப்பாங்குக்கும் இடையில் நிகழும் போராட்டத்தினை நான் சித்திரிக்க முயன்றுள்ளேன்.....இந்த நாவலை வாசிப்பவர்கள் மட்டக்களப்புப் பண்பாடுகளையும் முஸ்லீம்களின் தனித்துவமான ஆசாரங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் நிறையக் காணலாம். அது சில இடங்களில் நகைச்சுவையாகவும் அமைந்துள்ளது."

தமிழர்களின் நடைமுறைகள் சில முஸ்லீம் மக்களின் வாழ்க்கையிலும் ஊடுருவி இருப்பதைக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகள் இந் நாவலில் உள்ளன.

"நாள் பார்த்துத் தானே தாலிக்குத் தங்கம் உருக்கணும்? இதுக்கெல்லாம் நாள் காணுமா? தாலி கட்டுற நேரத்தையும் பார்த்துச் சொல்லிடுங்களேன்." என்றாள் ஹாஜறா உம்மா... ஆலிமுக்குக் கொஞ்சம் கோபம் வந்தாப்போல... "இஞ்ச தங்கம் உருக்கிற, தாலி கட்டுறதெல்லாம் இஸ்லாத்தில் உள்ளதில்லை. வலிகாள் பெண்ணை இரண்டு ஷாஹிதக

ளுக்கு முன்னால் ஒப்புக் கொடுக்கணும். மாப்பிள்ளை மகர்ப் பணத்தை காவின் களரியிலே மாமனாரிடம் கொடுத்து பெண்ணை ஒப்படுக்கணும்." எனும் பகுதியிலே முஸ்லீம்கள் மத்தியிலே தாலிக்குப் பொன்னுருக்கல், தாலிகட்டல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் உள்ளன என்பதை ஹாஜறா உம்மா வின் கூற்றுமூலம் அறியலாம். பரணப் படுக்கையில் இருக்கும் ஒரு தந்தையின் விருப்பத்திற்கிணங்க விரைவாக செய்து முடிக்க வேண்டி ஆலிம் இஸ்லாத்தின் நடைமுறையை நினைவு கூருவதாக இவ்வுரையாடல் அமைகிறது.

'எனக்கு வயதுபதின் மூன்று' என்னும் சிறுகதைத்தொகுதியில் அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது அவர்கள் தமது இலக்கிய நோக்கை விளக்குகிறார்.

சமுதாயத்தின் பிரத்தியட்சமான பிரதிபலிப்பாகத்தான் நான் இக்கதைகளைப் படைத்துள்ளேன். சமுதாய நடைமுறைகள் போக்குகள் என்பவற்றிற்குக் கலை வடிவம் கொடுக்கும் போது தனிமனித சுயத்தினத்துக்கு ஏற்படும் தடைகளை மீறித் தன்னம்பிக்கையோடு முன்னேறும் பாத்திரங்கள் பலவற்றை நீங்கள் இக்கதைகளில் சந்திக்கலாம். தனிமனித உணர்வுகள் மதிக்கப்படத் தக்கவை. அந்தகைய சுயாதினங்களும் உணர்வுகளும் சமுதாயத்தினால் அழிக்கப்படக் கூடாது. அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமதுக்கு இந்தியாவிலும் புகழைத்தேடிக்கொடுத்தவை அவருடைய இஸ்லாமிய இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்றாலும், புனைகதை இலக்கியத் துறையில் இவரின் சாதனைகளைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.

...அதிருத்தியாளனே போராட முன்வருவான். அதிருத்தியாளர்களில் கலைஞர்கள் நுட்பமான உணர்வுகளும், அகலமான மனவிரிவுகளும், ஆழமான சிந்தனையும் கொண்டவர்கள். அடுத்த கட்ட பரிணாம வளர்ச்சிக்குரிய சமிக்ஞையின் அலைகள், ஞானிகளை விட்டுவிட்டால் கலைஞர்களிடமே அதிக அளவில் தட்டுப்பட வாய்ப்பிருக்கிறது. அலைகளுக்கு உருவம் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பில் இன்றைய கலைஞன் இருக்கிறான். ஞானிகளின் மேலான நிலைக்கு முழு மனித குலத்தையும் உயர்த்த வேண்டும். இந்தத் தாண்டல் நிறைவேறுவதற்கு முன் சிறு சிறு கூட்டங்கள் இணைந்து பெருங்கூட்டமாக மலரவேண்டியுள்ளது. இது கலைஞர்களின் கூட்டமாகவும் சிந்தனையாளர்களின் கூட்டமாகவும் இருக்கும்.

(தளையசிங்கத்தின் பிரபஞ்ச யதார்த்தம் - கட்டுரை. சுந்தரசாமி)

காணிக்கையும் சவீகாரமும்

- வலீகரர்

நிர்வாணங்களை மறந்த உச்சந்தலை அலங்காரங்கள்
நியாயத்தின் பக்கம் நிமிர்ந்து பார்க்க மறுப்பதனால்
நியாயம் வேண்டி நிற்கும் இதயங்களின் மனக்கொதிப்பு
நீறு பூத்து நெருப்பாகி விட்டது!
நெருங்கி வந்தால் சுட்டுவிடும்
நேர்மைக்குச் சவாலாகும்
ஒருங்கிணைந்த பாதையிலே ஒன்றாகிக் கலந்து
ஒரு நாளில் நடக்கும் யுத்தத்தில் விடை தெரியும்.

வண்ணங்களைக் காட்டி எண்ணங்களைச் சிதறடிக்கும்
வண்ணாத்திப் பூச்சிகளின் வடிவங்கள் வெளிச்சத்தில்
வண்ணங்களை யிழந்து வெறுமையில் தரையிறங்கும்!
வித்துவங்கள் அனைத்தும் செல்லாக் காசாகிவிடும்!
கன்னல் தமழோடு ஆங்கிலமும் சிங்களமும்
காதுக்கிவிய சங்கீத வாத்தியமும்
பின்னலிட்ட பிரமாண்டப் பெருவிழா
பின்னடைந்து போகும் என்று தெரியாதா நமக்கு?

பாவச் சடையளின் பரிதாபக் கோலங்கள்
பாரெங்கும் வியாபித்து பெருநாற்றம் பரப்பி
ஆவெதொன்றுமில்லை! அகிலம் நக்சுறியும்!
ஆனால் சத்தியங்கள் சத்தியமாய் துளிர்ந்து வரும்!
சுறாமீன்கள் சிறுமீனைப் பிடித்து விழுங்கித்தான்
'சுத்தங்கள்' அடியோடு இல்லாது போனனவே!
சிறுமீன்கள் வாழ்வுக்குச் சிறந்த பரிசாரம்
சின்னத் தளங்களின் மலிவுப் பதிப்பல்ல!

மாணிக்கம் பளபளக்கும் மயிலாசனம் தரித்த
மாமன்னன் ஷரவுக்கு நடந்த கதியென்ன?
காணிக்கை கொடுத்து மக்களைக் களவாடி
காலத்தைச் சவீகரிக்க எண்ணுவது பெருமபிசு!

முத்திரையும் முத்தான வார்த்தை ஜாலங்களும்
முழுமை வாழ்வைத் தருமென்று ஏமாந்தோம்!
நித்திரை விடுத்து நிம்மதிக்கு அடிகோலும்
நியாயத்தின் நிழலுக்கு நெருங்கிவா இணைவோம்!

ஓடி உழைப்போம்

- நீலா. தேவராஜன்

உண்டு உறங்கி உலவி மகிழ்கின்ற
பண்டுள்ள ஈனப் பணக்காரர் நாங்களல்ல
தின்று குடித்து தினமும் ஈசாகுசுபண்ணை
இன்று எங்களுக்கு இல்லை பணம் ஆளே!

காட்டில் கடலில் கடும்வெயிலில் ஓயாமல்
மாடுகளாய் பாடுகள்நாம் பட்டு தினம்தினமும்
வாடும் உடலின் பிசுக்கு புசிப்பதற்கு
தேடும் உழைப்பு தேறாதுசா மச்சான்.

ஊனும் உயீரும் உலவும் கலிஉடலும்
பாலும் பருப்பும் பாலகனின் பாலுணவும்
வானும் பார்க்கும் ஒழுக்கு மண்ணலைக் குடிசைக்குத்
தானும்: தாங்காதே தவிப்போடு தேடுநிதி

பாடையிலே உடலும் பயனற்று வீழ்ந்து பிணப்
பாதையிலே ஊர்ந்து பலர் தூக்கி செல்கையிலே
காடுவரைக்கும் கலையளப்பார் போலன்றி
ஓடி உழைப்போம் உலகில் வருவேது!

1௮௪௯௮௪௪௪௪... 3

மூலப்பர்

ஒடுங்கிய பாதை ஆகையால் காருக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்ற நிசாவும் மாமியும், கார் அவர்களைக் கடந்து செல்கையில் நிசா என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கூப்பிட்டதால் சற்று நின்று திரும்பிப் பார்த்தவர்கள், காரிலிருந்து இறங்கியவர் தங்களைக் கையைக் காட்டி அழைத்ததும் அதிர்ந்து போனார்கள்.

கார் நின்ற இடத்தை நிர்ணயித்த மாமி தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு, மகிழ்ச்சியுடன் “நம்மட காட்டார் மச்சாண்ட மகள்... பவுசியா... வெளி நாட்டுக்குப் போனலவ?... வந்திற்றாபோல...” என்று கூறி நிசாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அவள் முகத்தில் கலவரம் குடிகொண்டிருந்தது. “ஆரு வந்தான்ன... போனான்ன மாமி... வாங்க போவம்... அவிய வாற நேர மாப் போச்சி” என்று கூறியவாறு நடக்கத் திரும்பினாள்.

“ஓம்புள்ள... பவுசியாதான்.” என்றாள் மாமி.

தவிர்க்க முடியாமல் திரும்பிப் பார்த்த நிசா ‘மெக்ஸி’யில் நின்ற பெண்ணும் தன்னைக் கைகாட்டி அழைப்பதைக் கண்டாள். இருந்தும், “மாமி வாங்க போவம்... அவிய வாற நேரமாப் போச்சி... பொறகு வந்து பாப்பம்” என்று அவசரப் படுத்தினாள்.

மாமி விடுவதாயில்லை.

“அவன் வந்தா எங்க போறான்... இருப்பான். அங்க டாருங்க... அந்தப் புள்ள மெனக் கட்டு நிண்டு கூப்பிடுது... ரெண்டு நிமிசம்... பாத்திற்றுப் போகலாம்”

நிசாவுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தவள் பவுசியா, தன் வருகையை எதிர்பார்த்து இன்னும் வீதியிலேயே நின்று கொண்டிருப்பதையும் அவள் புருஷனும் பிள்ளைகளும் உம்மாவும் அயலவர்களும் அவளைச் சுற்றி நின்று தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டாள். நிலமை தவிர்க்க முடியாது போகவே, “சரி... வாங்க... போய்ப் பாத்திற்று வருவம்... ரெண்டு நிமிசத்தில திரும்ப வேணும்... அவிய வந்திருப்பாங்க” என்றவாறே நடையைத் திரும்பினாள்.

பவுசியா பழுவதற்கு இனியவள். வெளி நாடு செல்வதற்கு முன் இரண்டொரு தடவை அவள் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாள். தான் முன்பு கண்டது மாதிரியே இரண்டறை ஓலைக் குடிசைதான் இப்போதும் இருந்தது. வேறு எந்த மாற்றத்தையும் காணவில்லை. ஆனால் ஒரு மூலையில் கொஞ்சம் செங்கல் அடுக்கியிருந்தது.

‘சிலர் செய்யுமாப் போல் தான் வந்ததும் வீடு கட்டுவோம் என பவுசியா நினைத்து காசுகளை வங்கியில் போட்டிருக்கலாம். அல்லது, வரும்போது மொத்தமாக ஒரு செக்கில் கொண்டு வந்திருக்கலாம். அல்லது...’ என்று நினைத்தவாறு பின் தொடர்ந்த நிசா பவுசியாவின் உம்மா போட்ட பாயில் மாமியுடன் அமர்ந்தாள்.

பவுசியா வந்ததைக் கேள்விப்பட்டு சனம் ஒவ்வொன்றாய்க் கூடத் தொடங்கியது. பவுசியாவின் உம்மா அவர்களை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

பெட்டிகளை வீட்டிற்குள் கொண்டு வைத்து விட்டுத் திரும்பிய கணவரிடம் தன்

கைப்பையைத் திறந்து நூறு ரூபா எடுத்துக் கொடுத்து சோடாவும் பிஸ்கற்றும் வாங்கி வரச் சொன்னாள். உம்மா வெற்றிலை பாக் கையும் நினைப்புக் காட்டினாள்.

கணவர் சென்றதும் வந்திருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் புன்னகையை உதிர்த்த வாறு நிசாவை நெருங்கி, அவளது கையைப் பற்றி ஒரு பக்கம் அழைத்துச் சென்றாள்.

பவுசியா நிறம் சிவந்து, அழகாக மாறியிருந்தாள். அவள் கனிந்த முகம் பூச்சுக்களால் அட்பிள் போல் காட்சியளித்தது. பூசி மெழுகி னாற்போல் சதை போட்டிருந்தது.

“சோகமா இருக்கயள...?” என்று ஆரம்பித்து சூசலம் விசாரித்துவிட்டு, “எங்களப் போல ஆக்கள் வெளிநாட்டுக்குப் போறது பிரயோசனமில்ல” என்றவள் முகத்தில் சோகம் திரையிட்டது.

“ஏன்...?” என்று ஒற்றை வினாவோடு நிறுத்திக் கொண்டாள் நிசா. மூலையில் அடுக்கியிருந்த கற்களைப் பார்த்து அவள் சந்தேகப்பட்டது சரியாய்ப் போய்விட்டது.

“நான் குவைத்தில் கெடந்து மாடா உழைச்சி...அடிபட்டு...ஏச்சிப்பட்டு காசனுப்ப அனுப்ப இவர் செலவழிச்சித் தள்ளினாராம்...பாருங்களன், ஊடு இருக்க இருப்ப...நான் போகக்குள்ள கட்டின கிடுக்கு, நான் வந்து தான் கட்ட வேண்டிக் கெடக்கு” என்று கூறியவாறு கூரையை அண்ணாந்து பார்த்து பெருமூச்சுவிட்டாள். நிசாவும் அண்ணாந்து பார்த்தாள். வானம் தொட்டமிட்டது.

“உம்மா ஆக்கிற சோறுகறி இவருக்குப் புடிக்காதாம்... கடையிலதான் சாப்பாடாம். காலையில்... இடியப்பம், மத்தியானம் சோறு...ராவைக்கி கொத்து ரொட்டி... போதாக்குறைக்கி தண்ணியும்...அப்ப எங்க புள்ள மிஞ்சப்போகுது...? ...ம்ஹம்...கொம்பிக் கொழறி மல்லுக் கட்டினா உம்மாக்கிட்ட மாத்தக்கி முன்னூறு நாநூறு குடுப்பாராம்... இது என்னத்துக்குக் கண்ணும் புள்ள?...எங்க உம்மா என்ட மட்டுல பாயப் பன்ன எழச்சிச் சமா

ளிச்சா. இல்லாட்டி என்ர புள்ளக் குஞ்சுகள் சீரழிஞ்சிரிக்கும்பிம்மா... இதெல்லாம் எனக்கி தெரியா...கல்லு இழுத்திருக்கன், அடித்தளம் போடப்போறன், மரத்துக்கு காசி குடுத்திருக்கன் எண்டு எழுதினா நாம நம்பாம இருக்கலாம?...வரக்கிட்டவாத்தான் எனக்கி இதெல்லாம் தெரிய வந்திச்சி இந்தாள் எங்கம்மா தம்பிக்கு அட்ரசக் குடுக்கல்லயாம்... நல்ல காலம் நான் நின்ட ஊட்டுக்குப் பக்கத்தில நம்மட ஊர்ப் புள்ள ஒண்டு வந்திச்சி, அது கடிதம் எழுதக்குள்ள நான் நிக்கத்தயும் எழுதிச்சி.....அவிய உம்மா எங்க உம்மாக்கிட்டச் சொல்ல... அவ விசயத்தச் சொல்லி எழுதச் சொன்னா... அங்குப் புறகுதான் எனக்குத் தெரியவந்திச்சி, அதால நாலஞ்சி மாதக்காச மிச்சம் புடிச்சன்..... இப்ப பாத்தயள் தானே...சோடா வாங்க நான் காசி குடுத்தன். கொழும்பிருந்து வந்த செலவெல்லாம் கொடுத்தன்.”

பவுசியாவின் கண்களில் நீர் திரையிட்டது. இதைக்காண நிசாவுக்கும் நெஞ்சு வலித்தது.

“மகள் வாங்க. உடுப்ப மாத்துங்க. அந்தப் புள்ளயையும் கூட்டிக்கு வாங்க சோடாக் குடிக்க. மறுகா கதச்சிக்கிருக்கலாம்” என்று பவுசியாவின் உம்மா அழைத்தாள்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க வாறன்...சோடா ஒரு கிளாஸ் அனுப்புங்க” என்று கூறிவிட்டு பவுசியா தொடர்ந்தாள்.

“இருபது மாத்தயச் சம்பளம் நாசமாய் போச்சி...அதுக்கு அன்னா, ஐஞ்சாறு கல்லு அடுக்கியிருக்கு.....நான் போகக்குள்ள ஒரு சதத்துக்கும் வழியில்லாம சப்ஏஜன்சிக்கிட்ட வளவ எழுதிக் குடுத்திற்றுத்தான் போனேன். எல்லாச் செலவும் அந்தாள்ளதான். அதுல ஒரு சதமும் இந்தாள் குடுக்கல்லயாம்!... ஆகும?...அந்தாள் நல்லமனிசன் என்டமட்டுல பொறுத்துக் கிருந்திருக்கார். வேற ஆரு மென்டா நம்மட பஹுதீனையும் பெண்டாட்டியையும் வளவ உட்டுத் தொரத்தின மாதிரி, எங்க உம்மாவையும் புள்ளயையும் தொரத்திருப்பார்.”

“சோடா இன்னாங்க...குடியுங்க, கெதியாவாங்க மகள். சனம் காத்துக்கிருக்கு.” என்று அவசரப்படுத்திய தாயிடமிருந்து சோடாக் கிளாசை வாங்கி பவுசியாவிடம் நீட்டினாள்.

“நான் இப்பதான் ஹிதாயாட ஊட்ட குடிச்ச...” என்று கூறியவாறு கிளாசை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“பொறகு கதப்பம், நான் சும்மாதான் வந்த, ஒண்டும் கொண்டரல்ல...பாக்க வந்து வெறுங்கையோட போறயள்.” என்று மன வருத்தப்பட்டாள்.

“அதெல்லாம் எனக்கி வேணாம். அல்லாஹ் எல்லாத்துக்கும் ஒரு வழிகாட்டுவான். நான் போய் பொறகு வாறன்.” என்று கூறி நிசா விடை பெற்றாள்.

இரவுச் சாப்பாட்டை சமைக்கு மட்டும் நிசாவும் பேசாமலே திரிந்தாள்.

சாப்பாட்டை வைத்து விட்டு “சோறு வச்சிருக்கு, வாங்க” என்று கூப்பிடவும் சலீம் மெளனமாகவே எழுந்து வந்து பிள்ளைகளுடன் இருந்து சாப்பிட்டு விட்டு மீண்டும் போய் சாய்ந்து கொண்டாள்.

வழக்கமாக பிள்ளைகளுடன் கலகலப்பாக சாப்பிடும் சலீம் இன்று மெளனமாக உணவருந்தியதால், தாயின் முகத்தையும் தந்தையின் முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்துவிட்டு பிள்ளைகளும் மெளனமாகவே உணவருந்தி முடித்தனர்.

படுக்கைக்கு வரிசையாகப் பாய்போட்டு விட்டு பிள்ளைகளையும் படுக்கச் செய்துவிட்டு குசினிக்குள் சென்று வேலைகளை முடித்து விட்டு திரும்பிவந்து பார்த்தபோது சலீம் தனது இடத்தில் படுத்திருந்தான். அவளின் இடம் மட்டும் காலியாக இருந்தது. விளக்குகளை அணைத்து விடிவிளக்கேற்றி கதவுகளைப் பூட்டிக் கொண்டு பக்கத்தில் வந்து தனது பாயில் இருந்து கொண்டே, “நான் போக இருக்கல்ல...மாமி உட்டாங்கல்ல...”

என்று ஆரம்பித்து நடந்தவற்றை யெல்லாம் கூறி முடித்த நிசா, கணவன் உம் கூட கொட்டாமல் வெறுமேன படுத்திருப்பதைக் கண்டு நித்திரை கொண்டு விட்டானா என்ற சந்தேகத்துடன், “என்ன...படுத்திற்றயள்?” என்று தொட்டு அரட்டினாள்.

“இல்லை” என்று மட்டுமே அவள் கூறினாள்.

“சென்ன தெல்லாம் கேட்டிச்ச?”

“ம்”

“மறுகா என்ன இன்னம் கோவிச்சுக்குப் படுக்க?” என்றவாறு அவனைப் புரட்ட முயன்றாள். அவன் அசைவதாக இல்லை.

அவளும் அலுத்தாப்போல் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரம் சென்றதும் தலையை மட்டும் திருப்பி அவனைப் பார்த்தாள். அவன் அவ்வாறே படுத்திருந்தான். நிசா மெளனமாக மெல்லத் திரும்பி அவனோடு நெருங்கிப் படுத்தாள். ம்ஹம். அவன் அசைவதாயில்லை. தன் காலைத் தூக்கி அவனின் கால் மேல் போட்டாள். பயனில்லை. மெல்லத் தன் காலை அலைய விட்டாள். அவன் கால்கள் கடுத்ததுதான் மிச்சம்.

(வரும்.....)

விலை போகும்....

நீலாவணையூர். அல்லு

தலை நரைக்க
கற்று விட்டு
பட்டங்களும் பெற்றுவிட்டு
பட்டதாரிகள்
வீதிகளை அலங்கரிக்க...
கல்விக்கு களவடித்து
அரட்டை அடித்து
திரிந்தவர்கள்
அஞ்ச...பத்து
ஆயிரங்களுக்குள்
அளப்பெரிய பதவிகளை
ஆட்சிப் படுத்துகின்றனர்...!

தறிக் கனவுகள்

- கலைதாசன் ஹக்கீம்

பொய் சொல்லிப்
புழுத்துப் போன
என்ர வாய்
வெள்ளையும்,
சொள்ளையுமான
பிள்ளைகளைக் கழுவி
தாடாவுக்குள்
தாரை உறுஞ்சும்

மாச்சலைப் போய்
கடைகளில் போட்டு
அலம்பி
சனிக் கணக்கில்
நெசவுக்கு
மாடு போடும்

ஞாயிறு முதலாளி
நயந்து பாட
நாலு
கச்சைத் துண்டு
கிழியும்.

திங்கள் எனக்கு
உண்மையாய்க்
காய்ச்சல்
வரும்.

தறிக்கட்டை கிடக்க
என்
உடல் கட்டை
பெரண்டு படுக்கும்

கடன் பட்டு
முட்டை அவியல் மணக்கும்
கடைக்குளிசை
எனக்குக் கசக்கும்.

செவ்வாய் சவுப்பு
புதனும், வியாழனும்
நாலு, நாலு
மொத்தம்
முன்னாங்கு
பனிரெண்டு.

வியாழன் கணக்கு
இருநூறும் வரும்
நூற்றுக்கும்
நெய்படும்
கையும், கணக்கும்
சரியாயும் வரும்
ஐந்து, பத்து
மிஞ்சினாலும் மிஞ்சும்
மிஞ்சினால் -
வெள்ளி சிரிக்கும்!

மாச்சலைப் போய்
கடைகளில் போட்டு
அலம்பி
சனிக்கணக்கில்
நெசவுக்கு
மாடு போடும்.

வேதனை

- புதுநகரான்

எங்கள் தேசம் என்ன...
உங்களுக்கு
புத்தக் கைதியா
சித்திரவதை செய்வதற்கு?

சிவந்த மண்ணா எம் பூமி
சர்வாதிகார
வாய்க்கால்களை வெட்டி
குருதியை ஓடவிட்டு...
பிரேதங்களை
விளைவிப்பதற்கு?

தேசியம் என்றால்
அது
எதிரியின் சொத்தாகுமா?

அங்கே -
தேசியக் கொடியை
இறக்குவது ஏனோ.....
அதைக் கோவணமாக்கவா?

இரவல்கள்

நிலூபா நூர்மன்

அன்பே
உன் விழிகள் தான்
என் வாழ்வுப் பயணத்தின்
ஒளி விளக்கு

உன் மொழியமுது கேட்டு
மதுஷுண்ட வண்டாகி
தன் நிலை மறந்தேன்
உன் புன்னகையிடம்
பொன்னகையின் விலை
மதிப்பற்றதாகி விட்டது
நீ கிடைத்து விட்டால்
என் பாக்கியமது

உன் அழகும்
உன் மனமும் போதும்
அகிலமே எனக்குச் சொற்பம்

ஆனாலும் கண்ணை - வாழ
பணமும் 'சீதமும்' வேண்டும்

இரவல் வார்த்தைகளால்
உறவு கொள்ளும்
ஆண் அழகன்
அணிந்திருக்கும்
ஆடைகளும் இரவல் தானோ?

மரணத்தின் ஓலைக்கு
ஓப்பமிட்டு
தேதிக்கு மட்டும்
இடம் வைத்து
சுகம் மறந்து
பயம் துறந்து
சனம் நினைந்து
போராடும் இளைஞர்
நீ
எதிர்கால சந்ததிகளில்
வாழ்வாய் என்றும்.

- செஹபா

“ஜெர்மனிய ஆதிக்கத்திலிருந்த நாட்சுளில்தான் நாம் எப்போதையும் விட அதிகசுதந்திரத்துடன் இருந்தோம். நாம் நமது உரிமைகள் அனைத்தையும் இழந்திருந்தோம். முதலில் பறிக்கப்பட்ட உரிமை பேச்சுரிமை, நமது முகத்துக்கு நேராகவே நாம் அவமதிக்கப்பட்டோம். நாம் அந்த அவமதிப்பை மௌனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டி இருந்தது. ஏதோ வொரு காரணம் காட்டி, தொழிலாளர்கள், யூதர்கள், அரசியல் கைதிகள் என்ற வகையில் நாம் கூட்டம் கூட்டமாக வெளியேற்றப்பட்டோம். அறிவிப்புப் பலகைகள், செய்தித்தாள்கள், சினிமா திரைகள்-எங்குபார்த்தாலும், நமது ஒடுக்குவோர், நம்மைப்பற்றிய எத்தகைய சித்திரத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார்களோ, அத்தகைய வெறுக்கத்தக்க சித்திரங்களை நாம் எதிர்கொண்டோம். இவை அனைத்தின் காரணமாகவே, நாம் சுதந்திரமானவர்களாக இருந்தோம். நாஜி நஞ்சு நமது சிந்தனைகளில் ஊடுருவியதன் காரணமாக, ஒவ்வொரு சரியான சிந்தனையும், நாம் சுட்டிய வெற்றியாகும். அனைத்து வல்லமைவாய்ந்த பொலீஸ் படை ஒன்று, நமது நாவுகளை அடக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தியதன் காரணமாக, நாம் உதிர்த்த ஒவ்வொரு சொல்லும் கொள்கைப் பிரகடனம் என்ற மதிப்பைப் பெற்றது. நாம் வேட்டையாடப்பட்டதன் காரணமாக, நமது சைகைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மாண்புமிகு செயலொன்றுக்குள்ள கனம் இருந்தது.....

...நாடு கடத்தல், கைது, குறிப்பாக மரணம் (மகிழ்ச்சி நிறைந்த நாட்சுளில் இவற்றை எதிர் கொள்வதிலிருந்து நாம் சுருங்கிக் கொள்வோம்) என்பவை நமது அக்கறைக்குரிய, வழக்கமான பொருட்களாகி விட்டன. அவை தவிர்க்க முடியாத விபத்துக்களோ அல்லது நிலையான, தவிர்க்க இயலாத ஆபத்துகளோ அல்ல என்பதனை நாம் அறிந்து கொண்டோம். ஒவ்வொரு கணமும் மிகச்சாதாரணமாக, எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மையான ‘மானிதன் நிலையற்றவன்’ என்பதை நமது வாழ்க்கையில் முழுமையாக உணர்ந்தோம். நம்மில் ஒவ்வொருவரும் அவனது வாழ்க்கையிலிருந்து மேற்கொண்ட தேர்வு, அசலான தேர்வாகும், ஏனெனில், அது மரணத்தின் முகத்துக்கு நேருக்குநேர் எடுக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். ‘இந்த கேவலத்தைக் காட்டிலும் மரணமே மேலானது’ என்கிற வார்த்தைகளில் வெளிப்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒருதேர்வாகும். இப்போது உண்மையான எதிர்ப்புப் போராடிகளாக இருந்த அறிவாளிகளைப்பற்றி மட்டும் நான் பேசவில்லை. நான்கு ஆண்டுகள் முழுவதும் இரவும், பகலும் ஒவ்வொரு மணிநேரத்திலும் ‘முடியாது’ என்று விடையளித்த பிரெஞ்சுக்காரர் அனைவரையும் பற்றிப் பேசுகிறேன்.”

மௌனத்தின் குடியரசு - மீன் போல் சாத்ரே எஸ்.வி. ராசகுரையின் எக்ஸிஸ்டென்சியலிசம் நூலிலிருந்து

● 19ஆம் நூற்றாண்டின் இலக்கியம் உங்களைப் பாதித்ததாகச் சொன்னீர்கள். ஏதாவது சிலபெயர்களைச் சொல்ல முடியுமா?

“அது உண்மைதான். புஷ்கின், கோகோல், தாஸ்தயேவ்ஸ்கி டால்ஸ்டாய், இவர்களில்லாமல் ஒரு கலைஞனாக என்னால் இருந்திருக்க முடியாது என்றே நினைக்கிறேன். அதே போன்று என்னுள்ளிருக்கும் இசை, பிம்பங்கள் இல்லாமல் நான் என்னவாக இருக்க முடியும் என்று நினைத்துப் பார்ப்பதும் கடினம். நான் கலைஞனாக இருப்பதற்கு அத்தியவசியமாக உள்ள இவற்றை மறுக்க வேண்டிய அவசியமே எனக்கு இல்லை. நான் இயற்கையாகவே ரஷ்யன். கலைத்துறையில் என் நிலைப்பாடு அதைச் சார்ந்தே உள்ளது. ஒரு வேளை நான் ஆங்கிலேயனாகவோ, பிரெஞ்சுக்காரனாகவோ அல்லது வேறு எந்த தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவனாகவோ இருந்திருந்தாலும் நான் கலப்பமாகவே உணர்ந்திருப்பேன். அதில் விதிவிலக்கு எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு தேசியத்திலுமுள்ள தனித்தன்மை அல்லது விசேஷத்தன்மையை நான் உணர்கிறேன். ஆனால் அதற்காக ஒருவன் இனவெறிக்குப் பலியாக வேண்டும் என்று அர்த்தம் ஆகாது.”

(அந்தராய் தார்க்கோவ்ஸ்கி - மக்களைத்தேடும் கலைஞன் புத்தகத்திலிருந்து)

====
விரைவில் வெளிவருகிறது
கனவும் மனிதன்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
இது முனைப்பின் கன்னி முயற்சி
====

உங்களிடமிருந்து.....

அன்றாட சினிமா கவர்ச்சிகளுடன் வருகின்ற தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளுக்கு நம்மவர் வழங்கும் ஆதரவு ஈழத்தின் தரமான சஞ்சிகைகளுக்கு இல்லாமல் போவது வேடிக்கைக்கும் வேதனைக்கும் உரியது. 'முனைப்பு' போன்ற தரமான சஞ்சிகைகள் நாளைய வரலாறுகளில் இடம் பிடிக்கும் என்ற நம்பிக்கை இப்போதே எனக்குள் வேரூன்றி விட்டது. தொடர்பணியை தொடருங்கள் ஈழத்து சஞ்சிகைகளுக்கு ஒரு ஆரோக்கியமான சூழலை அமைப்போம்.
எஸ். எச். எம். றபீக், வெலிமடை

முனைப்பு-3 கிடைத்தது. நிறைந்த மகிழ்ச்சி. அட்டை அமைப்பு, உள் விடயதானங்கள் அருமை. ஓவியம், நிறச்சேர்க்கை என்பன மிக நுட்பமாக கையாளப் பட்டிருக்கிறது. அமைதியான ரசனையைத் தோற்றுவிக்கிறது. முனைப்பு இம்மாதிரி தொடர்ந்து தனக்கென ஒரு தொடர் பாணியினை உருவாக்க வேண்டும். தவிர்; ஆசிரியர் கருத்துப் பகுதியில் கனதியான விடயத்தை அதாவது, சொல்ல வேண்டிய விடயத்தை சொல்லியுள்ளீர்கள். துணிவுக்கு நன்றி. நல்லதொரு வாசகர் குழாத்தையும், படைப்பாளிகளையும் உருவாக்கி திட்டமிட்டு செயற்படுவதற்கு பாராட்டுதல்கள். அருமையான முயற்சிதான் இதுவும்.

கிழக்கு மாகாணம் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் புதிய பரிமாணங்களையும், புதிய பரிமாணங்களையும் தோற்றுவிக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்து சஞ்சிகைகளைவிடவும் தரமானதொரு வளர்ச்சியை கொண்டு வருவது எதிர்காலத்தை ஆரோக்கியமாக்குவதாகும் என்னும் நம்பிக்கையை ஊட்டுகிறது. பணி சிரமங்களுடானது வாயினும் நம் உதவியும், ஒத்துழைப்பும் என்றும் உண்டு.
எஸ். கருணாகரன் இயக்கச்சி யாழ்ப்பாணம்

மூன்றாவது முனைப்புவின் இதழ்கள் ஒவ்வொன்றையும் முகர்ந்தேன். முத்தான சிறுகதைகளும், சத்தான கவிதைகளும் என்னை, இமயத்திற்கே சென்றதோர் உணர்வை ஏற்படுத்தி விட்டன. நற்பட்டிமுனை பளீல், எஸ். கருணாகரன் போன்றோரின் படைப்புகள் உள்ளத்தைத் தொட்டுச் செல்கின்றன. முனைப்புவின் வளமான வளர்ச்சிக்கு எனது உளம் கனிந்த முத்தான வாழ்த்துக்கள்.

ஏ. ஏ. அஸ்ரம் கதுருவேல

முனைப்பு-2 ம், 3 ம் இதழ்கள் பார்க்கக் கிடைத்தன; அழகான அமைப்பில், ஆழமான ஆக்கங்களுடன் ஒரு தரமான கலை, இலக்கிய சஞ்சிகையாக 'முனைப்பு' முனைப்பாக்கம் பெற்றுள்ளமை கண்டு மகிழ்ச்சி! கலை, இலக்கியங்களை பிரக்ஞை பூர்வமாக புரிந்துக் கொண்ட ஈழத்து 'ஒரு சில சஞ்சிகை' பட்டியலில் 'முனைப்பு' ம் முக்கிய பங்கு வகிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை இவ்விதழ்கள் என்னில் தோற்றுவித்துள்ளன. இன்னும், கலை இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுபூர்வமான கட்டுரைகளும் 'முனைப்பு'ல் சேர்த்துக் கொள்ளவும். ஜீவனுள்ள பாதையில் உங்கள் பயணிப்பு தொடர்தல் வேண்டும். எம் ஒத்துழைப்பு என்றும்...
ஈழக்கவி வெலிமடை

முனைப்பு 3 இன் மூன்று கதைகளும் நன்று. கவிதைகளும் நன்றாக இருந்தன. முனைப்பின் ஆசிரியர் கருத்தாக கவிதையைப் புரியாத சிலரின் நிலையை விளக்கியிருந்தீர்கள். தனியே கவிதையும், சிறுகதையும் ஒரு சஞ்சிகையை அலங்கரிப்பது போல முனைப்பு 3 அமைந்துள்ளதாக தோன்றுகிறது. கவிஞர் நீலாவணன் பற்றிய கட்டுரை நன்றாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல் முன்பக்கமொன்றில் நூலாக்கங்கள் பற்றிய சிறு குறிப்புக்களும் இன்று வேண்டியதே. இவ்வாறான சஞ்சிகைகள் தான் நூல் வெளியீடுகளையும், அவை பற்றிய விமர்சனங்களையும் பிரசுரிக்க வேண்டும்.

என். பார்த்தியன். பி. ஏ. ரஜுவல்

இலக்கிய உலகில்
தனியான ஓர் இடம் பிடிக்க
முனைப்புக்கு
எமது வாழ்த்துக்கள்

சாய்ந்தமருது ப.நோ.கூ.சங்கம்
பிரதான வீதி
சாய்ந்தமருது

ஒரு அதிகாலையின் தொடக்கம்

தலைகளில் விழுந்த பனித்தூறல்
உடலை சில்லிட்டு விதைக்கச் செய்யும்
தொடர்ந்த நாடக கால்களின் களைப்பை
விதைத்து நிற்கும் மரங்களின் அடிவெர்கள்
சலனமின்றி வாங்கிக் கொள்ளும்
எதிரும் புதிருமாய் அமைந்த
எங்கள் பார்வையும் கால்களும்
நிலையாமையை இடித்துரைத்து
பெருமூச்சை எடுத்தெறியும்...

ஆனாலும்

தடுக்க முடியாமல் இலைகளின் துளைகளிலுடாய்
தன்வழி வந்து தெறிக்கும் அந்தச் சூரியக்கதிர்கள்
தூரத்தே தெரியும் அந்த
நம்பிக்கையின் சிறிபதொரு ஒளிக்கீற்றாய்
மனதில் ஒரு விழிப்பைத் தரும்...

- சியா -

“கிராமப் புறத்தின் கவர்ச்சியோ
பூங்காவின் இனிய நறுமணங்களோ
என் உள்ளத்துக்கு ஆறுதல் தரவில்லை
படலிலோ, சிரிப்பிலோ, நண்பர் குழாத்திலோ
காதலின் இன்பத்திலோ
அதற்கு அமைதி கிட்டவில்லை
என் இதயம் துயரத்தால் கனத்துவிட்டு
எங்கு பார்த்தாலும் என் கண்களுக்கு
மரணம்தான் தெரிகிறது
ஏனெனில் நான் பின்புற்றுவிட்டேன்
வாழ்வதில் சோர்வுற்று விட்டேன்
ஆனால் சாகப் பயப்படுகிறேன்
என் நண்பன் மேல்
நான் வைத்திருந்த அன்பு
எல்லா எதிரிகளைக் காட்டிலும்
சாளை மிகக் கொடிய எதிரிபோல்
மென் மேலும் வெறுக்கவும்
அதைக் கண்டு அஞ்சவும் செய்கிறது
ஏனெனில்

அதுதான் என் நண்பனை
என்விடமிருந்து கைப்பற்றிச் சென்று விட்டு
அது அவனைக் கவர்ந்து சென்றது போலவே
மற்றவர்களையும் எச்சரிக்கை விடுக்காமல்
கவர்ந்து சென்றுவிடும் என்று நினைத்தேன்

அதன் காரணமாக
எனக்கு நானே
ஒரு மகிழ்ச்சியற்ற கைதியாக மாறிவிட்டேன்
இந்த நிலையில்
வாழ முடியாதவனாக
அதே நேரத்தில்
அதிலிருந்து தப்பிக்க முடியாதவனானேன்
எனக்கு நானே ஒரு புதிரானேன்”

- அகஸ்டின் -

தெனியான்

ஆசிரியர்

மருதூர் பாரி

1990 வதை

விலை: 8.00